SUSAN SMITH

Vis texan

ALCRIS
M-94

Capitolul 1

Cu o ceaşcă de cafea în mână, Kenneth Hamilton privea de la fereastra bucătăriei ciudata siluetă care străbătea curtea fermei şi se îndrepta spre casă. N-ar fi putut să spună cu exactitate dacă era vorba de un bărbat sau de o femeie. In pofida zvelteţii trupului, statura înaltă şi picioarele lungi îl făceau să creadă că e vorba de un vizitator de sex masculin şi, pe măsură ce necunoscutul se apropia, era din ce în ce mai evident că era vorba de un bărbat. De un cow-boy, mai exact, dacă judeca după blugii uzaţi şi cizmele din piele jerpelită şi închise la culoare. Gulerul unei cămăşi în carouri în jurul căruia era legat un fular albastru ieşea în afara unei veste din pânză căptuşită cu piele de oaie.

Pălăria era cea care sărea imediat în ochi. Informă, cu marginea boțită, părea că trecuse prin intemperii, că fusese folosită pe post de pernă, de rogojină.

Şi totuşi... Uşoara legănare a soldurilor, conturul buzelor care se desena în umbra pălăriei aceleia îngrozitoare îl făceau pe Ken să nu fie atât de sigur că e vorba de un bărbat. Oricum, apariția aceasta i se părea surprinzătoare.

Punând ceaşca de cafea pe masă, Ken se duse în întâmpinarea persoanei acesteia ciudate.

In clipa în care deschidea uşa din spate, aceasta urca treptele verandei. înainte de a intra, dând curs invitației lui Ken, îşi şterse cu grijă picioarele pe covoraşul de la intrare, precauție inutilă deoarece nu exista nici cea mai mică urmă de noroi în curte. Când ridică privirea, Ken zări prin geamul verandei o față netedă, fără nici cea mai mică urmă de barbă. Era vorba în mod sigur de o femeie, chiar dacă pălăria nu-i permitea să-i distingă trăsăturile şi îi

ascundea privirea. In timp ce păşea pe verandă, văzu cât e de înaltă. Probabil că avea cam un metru optzeci, deoarece nasul îi ajungea la bărbia lui Ken, care se apropia de un metru nouăzeci.

Pe chipul ei se citea gravitatea, avea buzele strânse şi părea neliniştită. Oare de ce? se întrebă el.

- Da, ce doriți?

Fără să vrea, vocea lui luă inflexiunile pe care le avea pe vremea în care era agent la Dallas, nu cu mult timp în urmă. In pofida felului tărăgănat de a vorbi specific sudului şi a anumitor expresii tipic texane, avea nevoie de timp pentru a pierde acest fel de a vorbi specific citadinului.

- Il caut pe proprietarul acestei ferme, declară tânăra. Vorbea apăsat, oarecum pripit, pe un ton profund şi uşor voalat, ton pe care un bărbat îl găsea fie neplăcut, fie foarte senzual la o femeie. Fără să ezite, Ken optă pentru a doua variantă. Era probabil efectul singurătății... Totuşi, nu era

acolo decât de zece zile.

- Eu sunt proprietarul lui Blue Creek.

Aceste cuvinte simple sunară ciudat în gura lui! Ca o himeră, ca o minciună. Dar acesta era adevărul: devenise proprietarul unei ferme.

- Ken Hamilton, adăugă el, întinzându-i mâna.

Gestul i se părea cum nu se poate mai potrivit în
fața acestei femei îmbrăcată ca un cowboy. Femeia înaintă şi, fără a-şi scoate mănuşa de lucru, îi scutură mâna lui Ken, tulburată de această atingere.

- Jamie Dunn. încântată să vă cunosc, domnule Hamilton.

Părea că adoptă în mod deliberat un comportament masculin, ca şi cum ar fi vrut să impună o anumită imagine despre ea însăşi.

- Cu ce te pot ajuta, Jamie?

Lui Ken i se părea nepotrivit, datorită ținutei şi felului de a fi al tinerei să-i spună « domnişoară Dunn » sau « domnişoară Jamie »,

după obiceiul oamenilor din zonă.

Aceasta ezită puțin, înainte de a-i răspunde. Părea că-l măsoară din priviri. La fel se părea că face şi el.

- Da, domnule, răspunse ea în cele din urmă. Am auzit că reluați exploatarea fermei şi că angajați oameni.

Spunând acestea, Jamie Dunn luă poziția cowboyului care se odihneşte, cu greutatea corpului în echilibru pe picioarele uşor depărtate, cu umerii înainte şi cu degetele prinse de găicile curelei..

Pentru o clipă, lui Ken îi fu cu neputință să înțeleagă semnificația unei asemenea atitudini. De ce ținea morțiş să aibă o înfățişare masculină? Desigur, cu două zile mai devreme, anunțase că era în căutarea unei persoane care să se ocupe de menaj şi să gătească. La moartea unchiului Bud, Harvey Sample, bucătarul, se ocupase de bine de rău de administrarea domeniului până la sosirea lui. Dar, în pofida

insistențelor sale, refuzase să

rămână. „Ar fi mai bine să luați totul de la zero.“, îi declarase acesta. « Luați pe cineva tânăr. » Totuşi, Ken nu specificase ce anume căuta când a făcut anunțul.

- Intr-adevăr, caut pe cineva care să mă ajute.

- In acest caz, sunt la dispoziția dumneavoastră.

- Ah! făcu el.

Se uită cu atenție la ea.

- De fapt, nu mă aşteptam să.

Dar se opri, în fața expresiei înciudate şi hotărâte a lui Jamie.

- Domnule Hamilton, am traversat trei state pentru a ajunge la Blue Creek. Dacă n-aveți nimic împotrivă, aş dori să stăm puțin de vorbă. Pot intra?

Era atâta disperare în vocea ei, încât pe Ken nu-l lăsă inima s-o refuze. La urma urmei, poate că Jamie era persoana de care avea nevoie. Dădu din cap, în semn de încuviințare. Când trecu prin fața lui, îi simți parfumul amestecat cu aerul rece de afară. In acelaşi timp, fu din nou frapat de neregularitățile pălăriei, cu siguranță bună de

aruncat, deşi cowboyii sunt foarte ataşaţi trecutului şi tradiţiei. Prin contrast, prima lui pălărie Stetson, neagră, agăţată într-un cuier pe hol, i se părea că aparţine unui cowboy de operetă. Ken oftă: ştia că avea nevoie de timp pentru a se obişnui cu

noua lui viaţă. Se trezi întrebându-se ce viaţă putuse să aibă Jamie pentru a-şi aduce pălăria într-o asemenea stare.

- O cafea? întrebă el, conducând-o în birou.

- Nu, mulţumesc. Nu prea îmi place cafeaua, domnule, se trezi spunând.

Oare de ce vorbea pe tonul ăsta repezit? «Nervozitatea, îşi spuse Ken. Poate neîncrederea. „Dar îi era din ce în ce mai greu să o înţeleagă. Şi apoi, felul acesta de a i se adresa mereu cu „domnule“ ...

- Spune-mi Ken, adăugă el.

O pofti să se aşeze într-un fotoliu. Cu pălăria îndesată în cap, părea că nu se simte deloc în apele ei.

înainte de a se aşeza şi el, se uită cu atenție prin birou, încercând să se pună în pielea tinerei femei şi să-i ghicească reacțiile. Ca şi celelalte camere, sumar mobilate, şi acesta avea nevoie de o curățenie generală, ceea ce justifica în mod sigur neliniştea lui Jamie. In pofida bunei sale credințe, Harvey nu era un om de casă şi la începutul lunii va fi mult de muncă pentru a pune fiecare lucru la locul lui.

- Un pahar cu apă, atunci? propuse Ken, sperând să o facă să se simtă mai bine.

- Cu plăcere, mulțumesc.

Nu adăugase « domnule », dar Ken nu mai făcu nici o remarcă în această privință. Ciudat. Oare ce se petrecea în capul acestei tinere femei?

- Mă întorc imediat, spuse Ken.

Ieşi aruncându-şi privirea asupra pălăriei. In timp ce umplea un pahar cu apă în bucătărie, se întreba dacă făcuse bine invitând-o înăuntru. Chiar dacă ar avea calitățile necesare unui astfel de

post, totuşi era departe de imaginea unei bucătărese-menajere. Dacă nu cumva aşa se comporta de obicei cu oamenii pentru care lucra. Pe picior de egalitate, ca o tovarăşă, nu ca o angajată. Cu toate acestea, lui Ken îi era cu neputinţă să şi-o imagineze ca egală a oamenilor lui.

Când se întoarse în birou, se opri în pragul uşii, uimit. Pesemne că Jamie înţelesese semnificaţia privirii lui, întrucât îşi scosese mănuşile şi pălăria. După o uşoară ezitare, se ridică şi, cu spatele la uşă, îşi scoase şi vesta. Cu o mână în şold, se cambră şi se întinse într-un gest care îi scoase în evidenţă linia corpului. Nu, nu va putea fi niciodată egala bărbaţilor într-o fermă.

O coadă lungă şi rebelă care fusese ascunsă de pălărie îi cădea pe spate. Picioarele pe care blugii

mulaţi le scoteau în evidenţă păreau şi mai mari. Când se întoarse, Ken fu frapat de contururile pline ale pieptului.

Avea ochi mari, de un verde

cenuşiu şi şuviţele de păr îi năpădeau faţa ca de porţelan, dar plină de pete de roşeaţă. Era, într-adevăr, foarte drăguţă. Nu-i dădeai mai mult de douăzeci de ani.

Oare de asta îşi ascundea adevărata personalitate? Oare spera ca, îmbrăcată bărbăteşte, să pară mai matură, pentru a lucra la o fermă şi să fie angajată în dauna unor candidaţi mai experimentaţi?

Zărindu-l, roşi, iar asta o făcu să pară, dintr-o dată, mai tânără şi mai fragilă. Lui Ken i se puse un nod în gât: străbătuse trei state pentru a ajunge la Blue Creek. Singură.

îşi încrucişă braţele pe piept, ca pentru a-şi ascunde feminitatea. Stânjenit, Ken îşi întoarse privirea.

- Poftim! spuse el, întinzându-i paharul cu apă.

In timp ce ea de-abia reuşea să spună „mulţumesc“, el se duse şi se aşeză în fotoliul de la birou. Evitând să-l privească, Jamie se aşeză în faţa lui. Ken observă că avea nişte gene nesfârşit de lungi.

- Bine, declară el, cu ce să începem? Poate cu experienţa şi

calificarea?

- De fapt, aş dori să-mi vorbiţi mai întâi despre domeniu, dacă nu vă deranjează.

Lui Ken îi fu cu neputinţă să-şi ascundă mirarea în faţa unei asemenea cereri. De ce o interesa pe viitoarea menajeră activitatea de la fermă? Dar, în pofida acestei necunoscute, îi răspunse cu plăcere la întrebare.

- Blue Creek e o exploataţie imensă, cel puţin pentru districtul Panhandle. Şapte sute de hectare şi, după informaţiile pe care le am până acum, în medie douăzeci şi cinci până la treizeci de capete de vite pe hectar. In marea lor parte Brangus, Hereford şi câteva Brahman cu coarne lungi.. Voi cunoaşte situaţia exactă a societăţii după ce voi fi făcut inventarul complet. Toate acestea cer timp.

- Am auzit că exploataţia nu mai merge, iar noul proprietar vrea să îndrepte situaţia.

- Unchiul meu mi-a lăsat o moştenire frumoasă. In plus, am

făcut eu însumi investiţii pentru a transforma această fermă într-o întreprindere prosperă. Pentru moment, mă limitez la repararea dependinţelor şi a împrejmuirilor. Pe de altă parte, deoarece proprietatea nu e traversată decât de un curs de apă, trebuie să punem cât mai repede în funcţiune motoarele eoliene, mai ales în anotimpul ăsta.

Ken se opri. La ce bun toate aceste explicaţii? Jamie nu avea nevoie de ele. Ca şi cum ar fi vrut să dovedească - să-şi dovedească lui însuşi - că ştie ce se întâmplă la Blue Creek, când, de fapt, nu ştia aproape nimic despre domeniu şi despre meseria de fermier.

- Spuneţi că aţi moştenit această fermă?

- Da, de la unchiul meu, Bud Hamilton. A administrat-o vreme de cincizeci de ani.

In mod instinctiv, Ken îşi îndreptă spatele. Se simţea mândru că putea să-i aducă un omagiu unchiului său.

- Blue Creek mergea bine. Dar

au apărut probleme în momentul în care unchiul meu s-a îmbolnăvit şi, de la moartea lui, survenită acum patru luni, s-au agravat.

- Dacă înțeleg bine, n-ați condus până acum niciodată o fermă, nu-i aşa?

Îl lovise în plin. Oare lipsa lui de experiență era atât de bătătoare la ochi?

- Am lucrat toată vara aici, răspunse el, bătând în retragere. Şi am învățat multe de la Bud. Pe deasupra, vecinul meu mi-a promis că mă va ajuta ori de câte ori voi avea nevoie. Ştiu că administrarea unei exploatații înseamnă şi altceva decât repararea împrejmuirilor şi ținerea vitelor înăuntrul lor. E o afacere care trebuie

condusă de cineva priceput. Nu duc lipsă de experiență în această privință. Am fost agent de schimb într-o bancă din Dallas.

- Fără îndoială. Dar o exploatație agricolă nu e o afacere oarecare.

Ken fu surprins de tonul tăios al

lui Jamie, care se arătase până atunci mai degrabă rezervată.

- Pentru administrarea unei ferme trebuie să ştii să faci o mulţime de lucruri, reluă ea. Nu o veţi scoate niciodată la capăt dacă o consideraţi o simplă întreprindere.

In pofida tinereţii sale, lui Jamie Dunn nu-i lipsea nici clarviziunea, nici bunul-simţ. Şi părea foarte sigură pe ea.

- Ai dreptate, admise Ken. Pentru mine, Blue Creek nu reprezintă numai o întreprindere. Dacă lucrurile n-ar fi stat aşa, n-aş mai fi aici. Pentru că pe plan financiar afacerea e mai degrabă riscantă.

Cu buzele strânse, tânăra părea că se gândeşte profund.

- De ce unchiul dumneavoastră v-a lăsat moştenire Blue Creek? întrebă ea după ceva timp.

Ken se simţea din ce în ce mai descumpănit de întorsătura pe care o lua conversaţia. Oare de ce o interesa atât de mult ferma?

- Eram singura persoană din

familie care iubea această fermă şi nu dorea să scape de ea. Iată de cred că e o chestiune de onoare să nu trădez încrederea pe care mi-a acordat-o.
Spuse aceste cuvinte cu sinceritate, fără nici un fel de pompă. Jamie îl privea cu ochii ei de un verde cenuşiu care amintea frunzele de salvie ce acoperă pământul arid al districtului Panhandle. O sclipire de simpatie îi apăru în ochi, iar Ken se simți valorizat.
- Sunt capabilă să vă ajut să vă țineți promisiunea, declară ea deodată.
- Poate, spuse el pe un ton evaziv. Lăsându-se pe spătarul scaunului, îşi puse mâinile
pe bucla curelei.
- In cazul ăsta, vorbeşte-mi despre pregătirea ta. Jamie aşeză paharul gol pe birou. Apoi, îşi îndreptă umerii, îşi drese vocea şi începu:
- Am crescut la ferma tatălui meu, în Nevada. Nu era o proprietate atât de importantă ca Blue Creek. Nu exista decât un angajat pe care l-am secondat de

îndată ce am învățat să urc pe cal.

- Cum adică? întrebă Ken, nevenindu-i să creadă. Cum o ajuta pe Jamie în exercitarea meseriei de menajeră faptul că știe să călărească?

- Vreau să spun, reluă ea, că mă descurc mai bine când sunt călare decât când sunt cu picioarele pe pământ. Am făcut toate muncile pe care le face un cowboy într-o fermă. Ştiu să am grijă de animale, să le prind cu lasoul, să le castrez, să le marchez, să le duc la păşune.

Inmărmurit, Ken asculta acest discurs, exact opusul a ceea ce se aştepta să audă din gura ei. Vorbea ca un bărbat despre castrarea vițeilor, în timp ce el se gândea la tocană şi prăjituri.

Tulburată de tăcerea lui, insistă.

- Nu sunt slabă de înger. Ba mai mult, am o sănătate de fier.

Plecă privirea şi tăcu pentru câteva clipe. După care adăugă:

- Am multă forță. Am şa de cowboy, puşcă şi ştiu cum să mă folosesc de ea, dacă e nevoie.

Deşi nu-şi revenise întrutotul

din uimire, Ken începea să înțeleagă. Jamie nu venise pentru postul de menajertă. Işi propusese să lucreze în calitate de cowboy, alături de ceilalți bărbați de la fermă. Aşa se explicau eforturile ei de a-şi ascunde feminitatea şi pentru a părea cât se poate de masculină.

Deşi întrebarea i se părea complet inutilă, nu se putu împiedica să i-o pună:

- Vrei să fii angajată pe post de cowboy?

- Intr-adevăr, de aceea mă aflu aici.

- Ah! exclamă el.

Fără să se gândească, adăugă:

- Nu-mi imaginam s-o întâlnesc astăzi pe noua Annie din Far-West.

Ii păru imediat rău pentru că rostise aceste vorbe. Pradă disperării, Jamie îşi plecă privirea şi mult timp nu mai scoase nici un cuvânt. Apoi, îl privi direct în ochi şi spuse:

- Credeți că nu pot lucra într-o

fermă pentru că sunt femeie? întrebă ea cu mult calm.

- Nu, deloc!

Gândul că ar putea părea sexist îl îngrozea. Lucrase ani întregi, pe când era la Dallas cu femeile, pe care le considera la fel de competente ca bărbații. Dar, desigur, meseria de cowboy nu avea nimic în comun cu o slujbă la bancă.

- Nu te supăra, Jamie, dar meseria de cowboy e deja grea şi pentru un bărbat, darămite pentru o femeie. E nevoie de multă forță şi rezistență, de ani de experiență, de un anumit caracter.

- Sunt puternică, protestă Jamie.

Dintr-o dată, aplecându-se înainte, îşi aşeză cotul drept pe birou şi îl provocă la « brațul de fier » pentru a vedea cine e mai puternic.

- E ridicol, strigă el ridicând din umeri.

Incepea să se simtă sâcâit de iluziile acestei femei
care avea pretenția de a-l înfrunta şi se credea în stare să fie cowboy. In acelaşi timp, citea în privirea lui

Jamie o imensă tristețe, teama că nu va putea să demonstreze de ce e în stare. Această privire îi trimitea răsfrântă, ca într-o oglindă, imaginea propriilor speranțe, proiecte, voința de a demonstra că va reuşi să-şi realizeze visul.

Deşi se simțea ca un imbecil, suspină şi puse cotul pe masă, prinzând mâna lui Jamie într-a lui.

- Atenție! spuse ea. Unu, doi, trei!

Avea, într-adevăr, multă forță. Chiar dacă ştia că nu avea nici o şansă să-l bată, Ken îşi simți muşchii încordându-i-se pentru a rezista. Se întrebă de cât timp va avea nevoie pentru a o învinge. Trecură două minute. Jamie, care se îmbujorase la față, gâfâia datorită efortului şi pentru o clipă îşi imagină o altă luptă corp la corp între ei. Privirea îi coborî de-a lungul cămăşii adversarei sale şi se opri asupra nasturelui situat la nivelul pieptului.

In clipa aceea, reversul mâinii sale se apropie în mod periculos de suprafața biroului. Ridică brusc privirea şi, dintr-o mişcare, îşi ridică

brațul. După care, încet, dar ferm, o învinse..

Pentru un timp, degetele le rămaseră înlănțuite şi se priviră ochi în ochi. O profundă descurajare se putea citi în ochii lui Jamie. Săvârşise o mare greşeală.. Işi supraestimase forțele şi, dorind să arate de ce e în stare, îşi asumase nişte riscuri inutile.

La rândul lui, Ken se simțea stânjenit de această demonstrație de forță. Luptându-se cu o femeie care nu avea nici o şansă să-l învingă, dăduse frâu instinctelor sale de dominație şi de agresivitate. Ii părea rău, dar era deja târziu pentru asta. Orgoliul lui masculin făcuse să dispară stima pe care o simțise născându-se în ochii lui Jamie.

Stăteau în continuare față în față, foarte aproape unul de celălalt. Cu un fel de rictus pe buze, tânăra se îndepărtă uşor şi se aşeză din nou în fotoliu.

- Pot lucra la ferma dumneavoastră, repetă cu încăpățânare.

- Ce vârstă ai?

Discuția ajunsese la punctul în care o astfel de întrebare nu părea indiscetă.

- Douăzeci şi doi.

- Douăzeci şi doi. La vârsta asta şi eu eram puternic şi plin de energie. Totuşi, unchiul meu, de care mă despărțeau patruzeci de ani, dobora dublul a ceea ce făceam eu.

- Vă asigur că munca nu mă sperie.

- Nu e vorba numai de cantitate, Jamie.

- Tatăl meu spunea că trebuie să pui suflet în ceea ce faci şi, credeți-mă, eu pun!

- Pentru numele lui Dumnezeu! Chiar nu vrei să înțelegi?

„Oare de ce încerc să o fac să înțeleagă că nu o pot angaja, când, de fapt, ar fi trebuit să pun capăt de mult timp acestei întâlniri?“

- Nu e vorba de voință sau de forță. E o chestiune de instinct. El te împinge spre animale, cai, pământ. Asta nu se învață. Eu însumi mă

întreb uneori. «Mă întreb uneori dacă am acest instinct care să-mi permită să duc la bun sfârşit o sarcină pe care mi-am fixat-o. “, îşi duse fraza până la capăt în gând.

Dorind să-şi ascundă propriile îndoieli, Ken se ridică şi se îndreptă spre fereastră. De acolo, privi preria uniformă şi plată a vestului Texasului. Un peisaj şi mai dezolant iarna, când purpura florilor de ştir-sălbatic s-a stins. Bud Hamilton şi-a petrecut aproape toţi cei şaptezeci şi doi de ani ai vieţii lui aici. A ţinut ferma în viaţă, în pofida vânturilor şi a mareelor, rezistând nu numai catastrofelor naturale, ci şi căderii curselor de vite. Iar Ken era animat de această dragoste pentru

pământ, se simţea atras de el, ca şi Bud, ca un bărbat fermecat pe vecie de femeia de care s-a îndrăgostit.

Incepuse să vină aici de la şapte ani şi petrecuse clipe minunate. In fiecare an, venea să stea trei luni pe acest tărâm al descoperirii şi al aventurii, departe de universul

părinților săi despărțiți, prea ocupați să-i consacre şi lui timp. Aici uita de singurătate, pentru că în mijlocul acestor oameni numai pământul şi munca aveau importanță. Bud era cel mai bun dintre toți. « Iți vine uneori să spui că gândeşte ca un cal sau ca un taur », declarau cu admirație oamenii.

Bud Hamilton îl învățase cum să devină cowboy, mai mult chiar, un om. « Să nu te plângi niciodată! Să nu te dai înapoi de la muncă! Să fii drept şi cinstit cu ceilalți, dar să ceri să fii tratat la fel. Şi, mai ales să-ți asumi responsabilități față de cei care se bazează pe tine! »

Cu capul zumzăindu-i de atâtea gânduri, Ken îşi puse fruntea pe geamul rece. Trebuia să-şi limpezească gândurile. Credea că e un cowboy destul de bun, chiar dacă nu mai venise la fermă de zece ani, iar abilitatea de a lucra cu lasoul sau caii mai scăzuse. La început, ar mai putea să compenseze acest handicap datorită priceperii sale în domeniul gestiunii, la fel de importantă în viziunea lui pentru salvarea fermei.

Salvarea fermei. Asta era important. Trebuia să-i recruteze pe oamenii cei mai capabili, cei mai robuşti pe care-i putea găsi. Până ce se obişnuia cu noua lui muncă, aceşti angajaţi vor juca un rol important în exploatație.

Aceasta era calea pe care i-o indica logica şi bunul- simț. Dar, în sinea lui, Ken traversa o dureroasă criză de identitate pe care nu reuşea s-o stăpânească. Nimic nu-i garanta că va deveni într-o bună zi un fermier de nivelul lui Bud, înzestrat cu o ştiință instinctivă a pământului, a vitelor şi a oamenilor.

Ii era destul de greu să lupte împotriva angoasei care-l măcina. N-avea nevoie de alții ca Jamie Dunn care să se amestece în problemele lui.

Se întoarse cu fața spre ea. Aşezată pe marginea fotoliului, cu privirea plecată, cu o mână în poală şi cu cealaltă pe marginea biroului, Jamie părea pierdută în propriile gânduri. O, Doamne! Ce frumoasă era! Dar nu trebuia să-şi facă nici o

iluzie. Chiar dacă părea robustă, n-ar putea să facă niciodată față volumului de muncă pe care trebuie să-l depună echipa însărcinată cu punerea pe picioare a fermei. Or, Blue Creek trebuia să aibă întâietate.

Capitolul 2

Ken se întoarse şi se aşeză la birou.

- Dă-mi voie să-ți explic situația, ca să înțelegi mai bine. Pentru a obține randament maxim cu bugetul redus de care dispun, am angajat cei mai buni oameni pe care i-am putut găsi, la salarii rezonabile. Oameni robuşti, cu o anumită experiență.
- Ați angajat deja?
- Imi pare rău, Jamie.

Părea atât de vulnerabilă! Şi mult mai tânără decât cei douăzeci şi doi de ani ai săi. Ken îi vorbea cu blândețe, ca unei copile.

- După moartea unchiului meu, personalul angajat s-a risipit, iar eu am fost nevoit să găsesc alți oameni. Ultima angajare am făcut-o alaltăieri.

Jamie nu spuse nimic pentru câteva clipe.

- De ce nu mi-ați spus asta imediat?
- Aşa ar fi trebuit să fac. Nu te supăra pe mine, dar n-aveam de unde să ştiu că ai venit pentru postul de cowboy. Imi imaginam cu totul alceva.

Se exprimase într-un mod stângaci, iar Ken habar n-avea de reacția pe care replica lui o va declanşa. Jamie sări ca arsă din fotoliu şi, roşie la față de mânie, se alpecă asupra biroului şi spuse cu furie:

- Ce v-ați închipuit? De ce m-ați invitat înăuntru?

Uluit, Ken ridică o mână în aer, ca pentru a face
pace.

- Stai aşa. bâigui el.

Atunci, înțelese. In ochii lui Jamie nu se mai citea neîncredere, ci teamă. Se ridică şi el, cu mâna întinsă într-un gest de prietenie. Tânăra făcu un pas înapoi. Văzând că nu are nici un rost să insiste, se aşeză din nou pe scaun..

- Credeam că ai venit în locul lui Harvey, bucătarul. N-a vrut să mai rămână. A aşteptat, totuşi, să găsesc oameni. Foarte frumos din partea lui. Pentru că eşti femeie, am crezut că te interesează acest post.
- Ah! spuse Jamie, aşezându-se.

Plecă privirea. Apoi, în timp ce se uita la interlocutorul ei cu un aer încurcat, îi apăru un zâmbet pe faţă.

Oare de ce o femeie atât de tânără ajunsese să străbată sud-vestul Statelor Unite în căutarea unui loc de muncă ipotetic?

- Ai crescut la ferma tatălui tău, nu-i aşa? reluă el.

Zâmbetul îi dispăru de pe faţă şi tristeţea puse din
nou stăpânire pe ea.

- Intr-adevăr.
- Ce s-a întâmplat cu acestă fermă?
- Nu mai există.
- Iar tatăl tău?
- A murit.

Ken tăcu. Fie că domeniul a fost vândut, dat în ipotecă, sau distrus, pentru Jamie nu mai exista. Cât

despre tatăl ei. Işi aruncă privirea asupra pălăriei ponosite, aşezate pe spătarul fotoliului. Inţelese dintr-o dată cui îi aparţinuse.
In clipa aceea, îşi dădu seama că o fermă era mult mai mult decât o exploataţie. Era un mod de viaţă, presupunea o angajare totală şi viaţa alături de ceilalţi. Insemna un ataşament necondiţionat faţă de pământ, de trecut, de el însuşi.
De un lucru putea să bage mâna în foc în momentul acela: unchiul Bud ar fi angajat-o pe Jamie fără să stea pe gânduri.
- Iţi propun postul lui Harvey. Bucătăreasă-menajeră, îţi convine? Salariul este mai mic decât al celorlalţi

angajaţi, dar te vei bucura de mai multă libertate. Duminica vei fi liberă şi vei putea folosi camioneta pentru a face cumpărături la Borger, când ceilalţi nu vor avea nevoie de ea.

- Vreţi să spuneţi că voi locui la fermă?

- Ca şi ceilalţi. Angajaţii

permanenţi locuiesc în clădirea din fundul curţii, iar cei sezonieri în baracamentul alăturat.

- Ah!

Nesimţindu-se deloc în apele ei, Jamie nu-şi mai găsea locul pe scaun.

- Speram că, dacă mă veţi angaja, voi putea locui în continuare în oraş.

- Nu e cu putinţă asta. Blue Creek e la şaptezeci de kilometri depărtare de Borger. Iţi dai seama ce ar însemna să faci drumul ăsta în fiecare zi, mai ales iarna? Cred că din acest motiv proprietarii succesivi al fermei au rămas celibatari. Numai un bărbat necăsătorit poate accepta o asemenea izolare şi o asemenea singurătate..

- Nu asta-i problema.

Din nou, Jamie îşi încrucişă braţele pe piept. Atunci, Ken îşi dădu seama de ce anume ezita şi se grăbi să o liniştească.

- Vei avea o cameră şi o baie personală în partea casei situată dincolo de gardul viu, parte care este independentă de restul casei. Ştiu că nu e postul pe care ți-l doreşti, dar o să-ți placă aici, vei vedea. E un loc sigur şi cred că de asta ai nevoie, adăugă el, privind-o în ochi.

Jamie evită să se uite la el şi să-i răspundă. După câteva momente, întrebă cu o voce sfioasă:

- Pot să vă pun o întrebare?

- Spune!

- Dacă n-ați fi angajat tot personalul, m-ați fi acceptat pe post de cowboy?

Ken stătu puțin în cumpănă. Să-i ofere un post de menajeră i se părea un lucru judicios. Să o introducă în mijlocul angajaților era cu totul altceva. Prezența unei fete frumoase printre oamenii pe care-i angajase ar fi dat naştere, mai devreme sau mai târziu, unor probleme care nu erau de neglijat.

- Nu ştiu, spuse el cu sinceritate.

- Inţeleg. Am să fiu şi eu sinceră cu dumneavoastră şi am să vă spun că nu prea mă pricep nici la bucătărie, nici la menaj.

- Dar înveţi repede, nu-i aşa? Chiar tu ai spus că munca nu te sperie.

Fără a răspunde, Jamie se ridică şi se duse la fereastră

- Aveţi în vedere posibilitatea de a vinde ferma după ce va deveni prosperă?

- Nici vorbă de aşa ceva, nici acum, nici în viitor. Blue Creek e nu numai un mod de a-mi câştiga pâinea, ci şi sensul vieţii mele. Numai să nu fiu nevoit să renunţ la el, dacă n-am să reuşesc să-l pun pe picioare.

De vreme ce se angajase să pună din nou pe picioare ferma, Ken nu putea să mai dea înapoi. Fie va reuşi, fie toată viaţa lui va eşua lamentabil.

Jamie se întoarse spre el. Se uita din nou la el cu acea simpatie şi stimă pe care o văzuse mai devreme la ea.

- Accept propunerea dumneavoastră, declară ea pe un ton solemn, şi vreau să cred că voi fi la înălțimea încrederii acordate.

Cu mâinile în buzunarele de la spate ale blugilor, trăgând adânc aer în piept, adoptă din nou o atitudine masculină. De data asta, Ken fremătă. Dădu din cap şi îşi făcu fel de fel de reproşuri în sinea lui. De acum încolo, va trebui să fie atent cum reacționează în prezența lui Jamie. Trebuia să le spună şi angajaților săi că nu va tolera nici cea mai mică formă de lipsă de respect din partea lor la adresa lui Jamie.

-Atunci, spuse el ridicându-se, bine ai venit la Blue Creek.

Intr-o altă situație, ar fi pecetluit contractul printr-o strângere de mână. Dar evita să o atingă, mai ales acum că îşi scosese mănuşile Ea fu cea care, după un moment de ezitare, se îndreptă spre el, cu mâna întinsă.

- Puteți conta oricând pe mine, Ken.

Acesta tresări auzind-o spunându-i pe nume cu o voce catifelată Se uită la ea cu surprindere. Ken crezu că vede în adâncul ochilor ei de un verde cenuşiu teamă, de parcă i-ar fi fost teamă că s-a înşelat.

Fără zgomot, Jamie deschise uşa camerei cu numărul 19 a motelului situat la marginea drumului național 152. Apoi, intră în camera cufundată în întuneric. O linişte totală domnea în ea. Cu capul aşezat pe spătarul fotoliului, cu ochii închişi, Glenna Dunn dormea, cu piciorul stâng în gips şi pus pe marginea patului.

Jamie înaintă şi se aplecă asupra acesteia. Inima îi bătea nebuneşte. Oare nu făcuse o nebunie?

Glenna deschise ochii.

- Ah! Ai venit, spuse ea. Incepusem să cred că vei mai întârzia, dar am văzut un semn bun în asta. Cum stau lucrurile?

Jamie se depărtă de marginea patului pentru a se cuibări la pieptul mamei sale. Strâmbându-se, îşi

desfăcu primul nasture de la pantaloni. Era pentru prima dată când purta aceşti blugi după foarte mult timp. Cândva, aceşti pantaloni care acum o strângeau, îi veneau foarte bine Nu se îngrăşase totuşi decât cu trei kilograme într-un an, dar formele corpului său se modificaseră. Va reveni la greutatea normală, era sigură de asta, dar nu va mai avea silueta aceea de fată niciodată.

- Cum te simți cu ghipsul ăsta schimbat?

- Ei şi tu acum! suspină încetişor Glenna. Glezna mă mănâncă în continuare, chiar dacă nu mai e aşa de umflată.

Punându-şi piciorul jos, dădu să se ridice. Cu promptitudine, Jamie îi oferi brațul pe care Glenna îl respinse protestând.

- Nu sunt infirmă.

- Ştiu, mamă. Voiam numai să te ajut.

Privirea aspră a Glennei se mai îndulci.

- Mulțumesc, draga mea. Nu-mi lua în seamă vorbele. Ştii, nu

prea reușesc să accept faptul că sunt

nevoită să stau în camera asta, cu piciorul rupt. Dintr-o dată, mă simt bătrână.

- La patruzeci şi unu de ani, nu crezi că exagerezi puțin?

Glenna Dunn părea într-adevăr mult mai tânără. Ai fi zis că e sora mai mare a lui Jamie. Chiar dacă era mai mică de statură şi mai fragilă decât fiica ei, avea aceeaşi energie.

Glenna nu era supărată numai datorită stării sale actuale de sănătate. In timp ce-şi scotea pălăria, Jamie o văzu cum vântură termometrul de pe perete mormăind nemulțumită:

- Aparatul ăsta nu merge deloc. Fie te coci, fie îngheți, dar e imposibil de reglat. Sper că n-o să stăm la nesfârşit în motelul ăsta.

- Nu, mamă. De-asta am şi întârziat. Am găsit o locuință în oraş. La parter, ca să nu fii nevoită să urci şi să cobori.

- Ah! Să înțeleg că te-ai angajat?

- Păi. De fapt, toate locurile au fost ocupate încă de alaltăieri.

- Oh! Imi pare rău, draga mea. Iți doreai atât de mult să lucrezi la ferma aceea!Cu un proprietar nou, ai fi avut mai multe şanse. Ce păcat.

- Stai, am obținut totuşi un post.

- Un post?

Jamie o privi pe mama ei în ochi cu mândrie.

-Ai în fața ta noua bucătăreasă-menajeră de la Blue Creek.

Glenna nu spuse nimic. Cu brațele încrucişate, se mulțumi să se uite la ea cu o privire impenetrabilă. De un an de zile nu mai spunea ce gândeşte, iar atitudinea ei nu uşura deloc raporturile cu fiica ei. Seara, când nu putea adormi, Jamie se gândea la toate lucrurile care rămâneau nespuse. Spera în taină că într-o bună zi vor reuşi să comunice din nou.

- Ştiu că n-am nimic dintr-o femeie de casă, continuă ea, dar asta pentru că n-am încercat niciodată cu adevărat. Cât despre postul acela

de servitoare din care am fost concediată.

Vorbea repede, ca şi cum ar fi anticipat argumentele mamei sale şi ar fi vrut să nu-i dea răgazul de a le rosti.

- Recunosc că nu m-aş fi putut niciodată obişnui cu el. Era o muncă cu totul lipsită de interes. In vreme ce gătitul mi se pare o adevărată provocare. Să inventezi, să creezi ceva. Ard de nerăbdare să încep.

- Ai zice că încerci să te convingi pe tine însăți că aşa stau lucrurile, spuse Glenna pe un ton sec.

- Am să reuşesc, declară Jamie. N-am să dau greş.

Vocea catifelată a tinerei se pierdu în tăcerea
camerei, ca şi cum n-ar fi putut rosti cuvintele acelea îngrozitoare: « De data asta, n-am să mai dau greş. “

- Dar n-ai dat greş, spuse cu blândețe mama ei.

Jamie se abținu să facă vreu comentariu. N-avea nici
un rost să se angajeze într-o discuție

sterilă care nu schimba datele problemei.
Deschise răcitorul mobil aşezat într-un colţ şi scoase o sticlă cu suc de fructe din care bău, fără să mai aştepte să toarne într-un pahar. Apoi se întoarse spre mama ei.
- Am nevoie de ajutorul tău, mamă. Am promis că încep lucrul poimâine. Cu menajul, mă descurc singură, dar cu gătitul.
- Am să fac totul pentru a te ajuta, draga mea, fii liniştită. De altfel, prefer să nu faci muncă de cowboy, la atât de puțin timp după.
- Au trecut deja trei luni! i-o tăie Jamie. A sosit vremea să-mi revin.
- Aşa e! Cu toate astea, nu trebuie să lucrezi imediat, ştii bine. Mai avem ceva bani din vânzarea fermei şi din asigurarea de viață a tatălui tău. Mai putem sta puțin aşa.
- Banii aceia sunt ai tăi, mamă. Vei avea nevoie de ei mai târziu.

- Deci, nu chiar acum, nu? Dar o parte sunt ai tăi, deşi tatăl tău nu a lăsat un testament. Oricum, nu am intenția de a-i cheltui. De îndată ce

am să scap de ghipsul ăsta, am să-mi caut şi eu ceva de lucru. Poate că am să-ţi iau locul la Blue Creek, ceea ce ţi-ar permite.

- Să fac meseria care-mi place şi la care mă pricep, completă Jamie. La asta mă gândeam şi eu.

- Mi-ai spus că nu se mai fac angajări pentru postul de cowboy.

- Da. Dar noul proprietar n-are deloc experienţă în administarea unei ferme. Am să-i arăt ce ştiu să fac, am să-l ajut. Aşa încât, în ziua în care vreunul dintre oamenii lui va pleca, am să fiu gata să-l înlocuiesc. Şi am să te propun pentru postul de menajeră.

- Hm! Proprietarul ăsta de la Blue Creek. Cum îl cheamă de fapt?

- Ken Hamilton.

- Domnul Hamilton e la curent cu faptul că nu ştii să găteşti?

- I-am spus.

- Atunci, într-adevăr, habar n-are cum funcţionează o fermă.

Jamie plecă privirea, stânjenită. Dacă i-ar fi vorbit lui Ken despre nepriceperea ei la bucătărie, ar fi trecut

sub tăcere anumite « detalii » referitoare la viața ei privată. Se simțea cu atât mai vinovată cu cât spre deosebire de alți proprietari de fermă acceptase s-o asculte.

- Am să dau proba de foc la Blue Creek. Aşa cum nu mai contenea s-o spună tata, trebuie să mergi până la capăt în ceea ce ți-ai propus. Cred că aşa gândeşte şi Ken. Vrea să reuşească. De altfel, cred că de asta are încredere în mine. Şi-a dat sema că suntem făcuți din acelaşi aluat.

Avea dreptate. Jamie era neîntrecută când era vorba de lucrul într-o fermă. Ceea ce ştia, învățase de la cel mai bun cowboy din Nevada, James Dunn. Dar, după moartea tatălui său, nereuşind să se ocupe singură de fermă, fusese nevoită să renunțe.

Suspinând, se întoarse spre femeia firavă care se culcase. « Te rog, trezeşte-te! » Simțea o durere în piept. Ar fi vrut să mai bea nişte suc, dar nu putea înghiți.

Se gândi iar la Ken Hamilton. Da, voia să-l vadă reuşind, voia să-l ajute să câştige. Ca şi cum ar fi vrut

să-l ferească de greşelile pe care le făcuse ea, să-l ajute să salveze ceea ce nu putuse să salveze pentru ea şi mama ei.

- Ken Hamilton seamănă mult cu tata, murmură ea gânditoare.

- Draga mea! spuneai acelaşi lucru şi despre Henry McSween.

Cu obrajii împurpuraţi, Jamie o fulgeră cu privirea pe mama ei.

- Henry era un excelent cowboy. Dar nu din punctul ăsta de vedere seamănă Ken cu tata. Cred că habar n-are cum se creşte un mânz. In schimb, e. loial.

Intr-adevăr, Ken îi făcuse impresia unui om loial şi deschis la minte. Pentru nimic în lume nu s-ar fi comportat ca un cowboy, mândru de superioritatea lui masculină. Poate doar în episodul cu « braţul de fier ». Acea provocare fusese o greşeală din partea ei. Dar îşi dorise atât de mult să-i arate lui Ken ce e în stare. Ii era teamă că va fi nevoită să plece fără a avea nici cea mai mică şansă pentru a arăta de ce e în stare.

- Acum, să trecem la lucruri

mai serioase, spuse Glenna. Trebuie să începi să înveți cum să-ți îndeplineşti noile atribuții.

- Cea mai bună soluție este, cred, să ne instalăm în oraş chiar din seara asta. In timp ce eu voi descărca bagajele din maşină, tu îmi vei scrie câteva rețete. După aceea, o să facem o listă cu lucrurile de care avem nevoie, iar mâine mă duc la cumpărături. Am să te aprovizionez de fiecare dată când am să vin în oraş. Am să-ți las camioneta. Totuşi, aş vrea să nu conduci atâta timp cât nu eşti vindecată, în afară de cazurile de urgență.

- N-o să ai nevoie de ea?

- Am s-o folosesc pe cea de la fermă.

- Domnul Hamilton îți va permite să vii cu ea în fiecare seară?

- Nu, numai sâmbătă seara şi duminică, ziua mea liberă.

Nu mai era cu putință să treacă sub tăcere acest aspect.

- Voi locui la fermă, adăugă ea.

- O, Jamie!

Vocea Glenndei exprima tristețe şi

disperare. Dar, mai ales, părea foarte dezamăgită.

- Cum de poți accepta să trăiești departe de.

- Nu am de ales, îi răspunse sec Jamie. Am luat în considerare această eventualitate, nu-i așa?

- Numai în caz de forță majoră!

- Acum a sosit momentul. Nu pot trăi în altă parte decât la o fermă, iar Blue Creek reprezintă ultima mea șansă.

Lui Jamie i se puse un nod în gât și simți cum o podidesc lacrimile, fapt care o făcu să-și întoarcă privirea.

- N-am vrut să-mi asum riscul de a aștepta altă ocazie. Nu mai pot continua așa, trebuia să mă decid. A sosit vremea să-mi iau viața în propriile mâini și să am grijă de tine.

- N-ai de ce să-ți faci griji în privința mea, ți-am spus-o doar.

- Ba da. E vina mea că am pierdut ferma

- Ce încăpățânată ești! Semeni cu tatăl tău.

- Intocmai, trebuie să-mi asum niște responsabilități, să mă

ocup de tine, de Hettie.

In clipa aceea, se auzi un geamăt uşor venind dinspre pat, urmat de un plâns înăbuşit. Jamie se duse repede şi luă în brațe micuța ființă înfăşurată în cearşaf.

- Taci! comoara mea, mama e aici. Era Hettie, fetița ei. O botezase Henrietta, ca un omagiu adus tatălui ei, Henry McSween, aşa cum ei i se pusese numele Jamie, în memoria bunicului ei, James Dunn.

In pofida dramei care însoțise naşterea copilei, Jamie considera că e o adevărată binecuvântare, cel mai frumos cadou pe care viața ar fi putut să i-l facă. In adâncul sufletului, păstra speranța secretă că greşelile pe care le făcuse în anul scurs se vor şterge într-o bună zi, grație acestei ființe.

Copilul încetă brusc să mai plângă în timp ce căuta cu gura sânul mamei. Jamie suspină uşurată când fetița începu să sugă lapte. Dincolo de starea de bine pe care o simțea în tot corpul, legătura cu propriul copil o făcea să aibă inima

uşoară.

- Ken ştie de existenţa lui Hettie? întrebă Glenna.

Dintr-o dată, Jamie se simţi cuprinsă de o nesfârşită tristeţe.

- Mamă! Nici măcar Henry nu ştie de existenţa lui Hettie.

Intre mamă şi fiică se instală o tăcere apăsătoare, încărcată de multe lucruri nespuse.

Capitolul 3

In seara aceea, culcată pe canapea, Jamie nu putea adormi. Cu ochii deschişi în întuneric, asculta zgomotele necunoscute ale noii lor locuinţe iar, ca zgomot de fond, respiraţia regulată a mamei sale în încăperea alăturată.

Ridicându-şi capul de pe pernă, ciuli urechea. Nu reuşea să audă respiraţia copilului. Se ridică din pat şi se aproprie de ţarcul aşezat lângă patul Glennei, unde dormea Hettie, acoperită cu o plăpumioară.

Jamie avea de gând ca a doua zi să-i instaleze pătuţul, dar pentru

această primă noapte fusese nevoită să improvizeze. Dar micuța risca să răcească, fiind așezată atât de aproape de pământ. Luând-o în brațe, o luă alături de ea pe canapea.

Nu după mult timp, Hettie se trezi, dar nu plânse. In întuneric, tânăra femeie mai mult simți decât zări o guriță rotundă şi doi ochi negri strălucitori şi curioşi.

- Salut, sufletel, murmură Jamie.

Fetița întoarse capul în direcția dinspre care venea vocea şi gânguri. Jamie se aplecă asupra ei şi cu vârful buzelor, mângâie puful care îi acoperea capul. Gânguritul micuței se înteți şi, în acelaşI timp, începu să dea din mâini şi din picioare. Incetişor, Jamie îşi duse un deget spre gurița care se deschise cu aviditate.

- Să nu-mi spui că iar ți-e foame!

Hettie încercă cu stângăcie să prindă degetul şi să-l ducă la gură. Suspinând, Jamie îşi descheie bluza

pijamalei şi o luă în braţe.

Alăptarea fiicei sale era o adevărată fericire. Avea nevoie de această legătură cu fiica ei. Din păcate, în nu mai mult de douăzeci şi patru de ore, Hettie trebuia înţărcată şi obişnuită cu biberonul. Această schimbare bruscă va fi foarte grea pentru amândouă.

In timp ce sugea cu lăcomie, micuţa se uita la mama ei cu ochii ei mari şi adânci. La trei luni, puteai să-ţi dai seama că va avea ochii negri ca ai ei şi părul roşcat, ca al mamei sale şi al bunicului ei.

Henry McSween avea părul negru şi ochii căprui, dar strălucitori şi mereu vii, nişte ochi care te încântau

şi te subjugau. Chiar dacă nu trebuia să vorbească pentru a fermeca, vocea nu făcea decât să-i mărească farmecul. Nici o altă femeie n-ar fi aşteptat să fie cerută în căsătorie pentru a fi subjugată şi a-i ceda. Intr-un anume sens, ar fi vrut să fie oricare altă femeie.

- Chiar ai crezut că va fi pentru

totdeauna? o întrebase Henry în seara în care o părăsise.

Da, aşa crezuse. Crezuse în acea căsătorie. Dar, după săptămâni întregi în care el lipsise în mod nejustificat sau se întorsese după foarte mult timp, fusese nevoită să accepte realitatea: pentru Henry, totul era o mascaradă, ceva lipsit de sens.

Jamie încercă să-şi găsească o poziţie cât mai confortabilă pe pernă. Hettie adormise, cu un zâmbet de fericire pe faţă.

Şi Ken Hamilton avea ochii căprui, dar erau foarte diferiţi de cei ai lui Henry. Nu străluceau într-un mod fals, ci erau plini de căldură. Ii plăcuse blândeţea acelei priviri gânditoare, chiar dacă uneori simţise că se uită la ea cu mai multă intensitate, cu mai multă ardoare, într-un mod de-a dreptul periculos.

Jamie îşi strânse fetiţa la piept. Oare se va lăsa prea uşor sedusă, mai ales când e vorba de un cowboy? Nu, Ken Hamilton nu semăna cu nici unul dintre cei pe

care-i cunoscuse. Desigur, avea toate datele pentru aşa ceva: forţa şi statura, simplitatea şi firescul.

Dar cizmele din piele nouă îl trădau, ca şi tunsoarea. La un moment dat, Ken şi-a ciufulit părul, începând să semene cu un adevărat cowboy.

Interesul pe care îl avea pentru el nu însemna nimic, chiar dacă simţise că această atracţie e reciprocă. Asta nu trebuia cu nici un chip să fie un impediment în dorinţa ei de a lucra la fermă. Cu atât mai mult cu cât dorea sincer să-l ajute.

Nu putea totuşi să nu ia în seamă propriile motivaţii. Blue Creek reprezenta o şansă nesperată de a recăpăta încredere în ea însăşi, după eşecurile pe care le avusese în privinţa fermei sau a căsătoriei. Viaţa de acolo îi va permite să-şi refacă imaginea, iar Hettie va fi mândră că o are drept mamă. Va reuşi să o facă să dispară şi pe cealaltă Jamie, cea pe care o auzea încă discutând cu tatăl ei în ziua în care i-l prezentase pe Henry

McSween.

- Tată, e un cowboy extraordinar. Chiar nu înseamnă nimic pentru tine?

- Poți să excelezi într-un anumit domeniu, Jamie, şi cu toate astea să fii un neisprăvit. Dacă reuşeşti în mod firesc într-un domeniu, asta nu înseamnă în mod obligatoriu că eşti excelent la toate.

Jamie nu înțelesese cuvintele tatălui său. Oare o acuza că e o persoană lipsită de calitate, în pofida competențelor sale profesionale de necontestat? Incăpățânată, a hotărât să nu țină seama de sfaturile sale.

- Plec cu Henry.

Se uită la tatăl ei şi, în ciuda staturii sale înalte şi a robusteții, i s-a părut deodată mult mai bătrân decât cei patruzeci de ani pe care îi avea. Părea dezamăgit şi rănit. In adâncul sufletului ei, Jamie se simțea la fel. Tatăl ei îi spusese întotdeaua că e cea mai bună - la toate.

- Mi-ai spus întotdeauna că sunt liberă să fac ce vreau cu viața

mea.

- Exact, fata mea. Mă sperie ce-ți va aduce viața.

Jamie Dunn se uită la el cu tristețe, fără să-i trecă
prin minte că îl vedea pentru ultima oară.

Nu avu nevoie de prea mult timp - trei luni - pentru a-şi da seama de greşeala pe care o făcuse căsătorindu-se cu Henry McSween. Tatăl ei înțelesese că era mai bună decât oricare alt cowboy cu lasou, dar că nu era făcută pentru căsătorie. Tot ce-i mai rămânea de făcut era să repare cât mai repede greşeala făcută. Jamie nu pregetă să se ducă la Reno pentru a cere divorțul. După aceea, îşi reluă vechile obiceiuri şi purtă din nou

numele de domnişoară, ca pentru a uita de această uniune dezastruoasă.

La numai câteva zile distanță, află că e însărcinată şi că tatăl ei murise.

Deşi îi amorțise brațul, Jamie nu îndrăzni să şi-l mişte, de teamă să

nu o trezească pe Hattie. Cu trei luni în urmă, când i se pusese în brațe copilul, fusese învăluită de aceeaşi senzație de căldură ca şi acum, dar şi de o teribilă angoasă. Va fi oare în stare să-şi îndeplinească rolul de mamă, de vreme ce eşuase într-un mod atât de lamentabil în cel de soție?

Cel mai bun mijloc pentru a reuşi era să-i inculce fetei sale principiile după care fusese ea însăşi crescută: onestitate în raporturile cu ceilalți, rigoare în ceea ce face, simț al responsabilității în tot ce întreprinde.

Chiar în greşeli.

In curând, va trebui să-i vorbească lui Ken despre Hettie. Ar fi trebuit s-o facă deja, dacă instinctul de conservare nu i-ar fi spus că e mai bine să treacă sub tăcere acest amănunt. Dacă acesta se îndoia de capacitatea ei de a lucra la fermă, pentru că era femeie, ar avea şi mai puțină încredere în ea aflând că are un copil atât de mic.

Cu atât mai mult cu cât dorea să-şi îndeplinească bine rolul de mamă.

Gândul că va trebui să-şi părăsească fetița a doua zi o neliniştea, chiar dacă era sigură că Glenna va avea grijă de ea cum nu se poate mai bine. Dar avea oare altă soluție? Nu putea să-i încredințeze copilul lui Henry care oricum nici măcar nu avea cunoştință de existența lui. Va trebui să-i spună totuşi într-o bună zi. Avea dreptul să ştie. Pe de altă parte, Jamie dorea ca Hettie să-şi cunoască tatăl. Trebuia să ştie că e fiica unui cowboy, al cărui nume îl purta.

Plânse pe tăcute. A doua zi dimineața, mama sa îşi dădu seama că plânsese, dar, ca de obicei, nici una, nici alta nu spuseseră nimic despre asta.

In acea dimineață rece de februarie, Ken se trezi în mijlocul unui miros de cafea proaspătă, miros pe care-l uitase de când consuma cafea solubilă. Zece minute mai târziu, după ce se rase şi se îmbrăcă,

descoperi intrând în bucătărie vechiul ibric din metal pe plită. Işi umplu o ceaşcă şi începu să soarbă din ea cu o plăcere de nedescris. Pe masă erau aşezate tacâmuri, farfurii, un borcan cu suc de portocale şi o bucată de unt. Um miros îmbietor de cârnați fripți venea dinspre tigaie.

Lângă chiuvetă, în mijlocul cojilor de ouă şi al făinei, trona un castron plin cu aluat pentru clătite.

In timp ce se felicita pentru că o angajase pe Jamie, auzi murmure la intrare şi se duse la uşă să asculte. Cu telefonul în mână, aceasta scria de zor pe o foaie de hârtie.

- Stai puțin, cum îți dai seama că e suficient de fierbinte? Când aluatul începe să sfârâie? Bine, am să încerc. Dacă am făcut destul? De unde să ştiu? De-abia reuşesc să respect indicațiile din rețetă.

Stătea aplecată în față asupra mesei de la intrare, iar această atitudine îi scotea în evidență formele corpului. Ken se grăbi să se întoarcă la bucătărie şi să se aşeze la

masă.

Vocea lui Jamie se mai auzi ceva vreme în hol

- Foame? exclamă ea pe un ton disperat. Dar e cinci dimineaţa! Bine, aşa am să fac. Ai s-o scoţi la capăt?

O anumită tristeţe se putu desluşi atunci în vocea ei.

- Cred că nu e vorba numai de foame. Bine, te sun mai târziu.

Când o auzi cum pune receptorul în furcă, Ken începu să aşeze faţa de masă pentru a apărea cum se cuvine în faţa ei.

Jamie apăru în pragul uşii de la bucătărie şi fu surprinsă să-l vadă acolo. Fiecare se simţea vinovat.

- A apărut vreo problemă? întrebă Ken.

Tânăra se îndreptă spre frigider, fără să-l privească.

- Te referi la acest telefon?
- Nu voiam să par indiscret.
- I-am telefonat mamei mele, spuse ea pe un ton precipitat, cu capul în frigider.
- In Nevada?

- Nu, la Borger.

Ken îndreptă dintele îndoit al unei furculițe. Aşa deci, mama lui Jamie o însoțise. Iată de ce avea atâta nevoie să lucreze, amândouă fiind nevoite să trăiască dintr-un singur salariu. Ințelegea şi de ce fusese atât de contrariată că trebuie să locuiască la fermă.

Ken o auzise pe Jamie vorbind despre foame. Oare trebuia să-i pregătească masa mamei sale? Cunoştea prea bine cum stau lucrurile în astfel de situații.

- Ştii, spuse el în timp ce aşeza farfuriile pe masă, putem face în aşa fel încât mama ta să locuiască aici, cu tine. Din când în când, Harvey îl primea pe la el pe bătrânul său unchi şi îl punea să doarmă pe divanul din camera din față.

Intorcându-se, Jamie îl privi cu recunoştință.

- Mulțumesc, eşti foarte amabil.

Se întoarse la masă în momentul în care Ken punea pe o tăviță tacâmurile în plus. Deoarece se treziră nas în nas, fiecare făcu un

pas înapoi. Acest gest făcut de doi oameni prinşi pe picior greşit îi făcu să zâmbească.

- Dacă va fi nevoie, mă voi gândi la propunerea dumitale, dar pentru moment, mama se descurcă de minune singură în oraş. Iar dincolo de asta, nu vreau să beneficiez de un tratament preferențial față de ceilalți angajați. Fiecare dintre ei şi-ar dori să-i primească din când în când pe membrii familiei.

„Bine spus!" îşi spuse Ken în sinea lui, admirând pe de o parte curajul lui Jamie, iar pe de altă parte având impresia neplăcută că îi scapă ceva. Continuând aranjatul mesei, nu o slăbea din ochi. O văzu uitându-se pe o rețetă scrisă de mână aşezată pe o măsuță, înainte de a pune nişte făină într-o cană gradată.

- Câți oameni sunt la masă? întrebă ea.

- Păi, să vedem. Purdy, Charley, Josh şi Kit, porecliți Proful, Sfiosul, Adormitul şi Urâciosul.

Jamie se întoarse spre el, îngrozită.

- Opt! strigă ea.

- Nu, n-ai înțeles bine. Sunt patru şi cu mine cinci.

Suspinând uşurată, tânăra se concentră din nou asupra rețetei. Ken se întrebă cum să destindă atmosfera.

- Cafeaua este excelentă, declară el. N-am mai băut de multă vreme o cafea atât de bună.

- Pardon?

Jamie tocmai spărsese un ou şi se străduia să scoată bucățelele de coajă care căzuseră în recipient.

- Cafeaua. Dacă te pricepi şi la restul la fel de bine, toată lumea va fi foarte mulțumită.

- Oh! Mulțumesc, spuse ea.

Un zâmbet îi apăru în colțul gurii în timp ce spunea:

- Nu e nimic mai bun decât o ceaşcă de cafea dimineața când e frig

- Desigur. Dar credeam că nu bei.

- Nu, într-adevăr. Nu. nu-mi mai plăcea. Poate că am să încep să beau din nou.

După un moment de tăcere, Jamie adăugă:

- Tatăl meu spunea că poți să-ți faci o părere despre cineva după felul în care-şi bea cafeaua. Eu nu cred că asta dă o imagine adevărată despre o persoană.

Tatăl ei. Vorbea într-una despre el, îl cita în orice ocazie ca şi când ar fi fost un oracol. Avusese în mod

cert o mare importanță în viața ei. Dar mama ei? Oare ce rol jucase în educația ei?

- Ai fost foarte apropiată de tatăl tău, dacă înțeleg bine.

Ken nu voia să pară indiscret şi totuşi ar fi vrut să ştie mai multe despre acest tată omniprezent, cel cu o personalitate atât de puternică. Mai era şi altceva care îl împingea să se intereseze de trecutul lui Jamie: părea că o greutate imensă apasă asupra ei.

- M-a învățat tot ce ştiu despre vite, despre cai, despre viața la o fermă.

Cât despre bucătărie, lui Ken îi era de-ajuns să se uite în jurul lui pentru a-şi da seama că nimeni nu o

învățase nimic. De aceea, nu știa nimic. Însă această ignoranță nu-l șoca. Din punctul lui de vedere, treburile casnice nu erau numai apanajul femeilor. De la vârsta de șapte ani, învățase cum să-și spele lucrurile și cum se face un hamburger. Și apoi, dacă lui Jamie i se părea mai ușor să aibă grijă de animale decât să măture dușumeaua, nu prea aveai cum să i-o reproșezi. Cu atât mai rău pentru el că angajase o menajeră care trebuia să învețe totul din mers. Avea atâta nevoie de această slujbă, încât era foarte sigur că se va pune foarte repede pe picioare.

Se uită cu coada ochiului la ea. Își îndepărtă o șuviță de păr cu un deget plin de făină, apoi, după ce își șterse mâinile pe șorț, trase de partea din față a cămășii, de parcă s-ar fi simțit opresată. Ciudat gestul ăsta pe care-l făcea din când în când.

- Din ce cauză a murit tatăl tău? întrebă Ken.

Pentru o clipă, Jamie rămase nemişcată.

- Din cauza unei meningite care l-a răpus în două zile. Nu fusese niciodată bolnav, deşi lucrase mult iarna, pe o vreme foarte aspră.

- Imi pare rău, murmură Ken. Cum te-ai descurcat? Dar mama ta?

- Mama a luat antibiotice.

- Cred că a fost îngrozitor pentru tine că a murit atât de tânăr.

Ken băgă de seamă că lui Jamie i se puse un nod în gât. Cu o mână, întorcea butonul cuptorului în toate sensurile, iar cu cealaltă trăgea din nou de bluză.

- Nu eram aici. Nu mi s-a dat voie să-l văd pentru că. Nu e cu putință! spuse ea pe un ton exasperat. Butonul ăsta nu merge deloc.

Ken veni s-o ajute.

- Scuză-mă. Am uitat să-ți spun că acest aragaz este vechi şi are metehnele lui. Trebuie să dai drumul la gaze la maximum şi, după aceea, să sufli o dată sau de două ori în găuricea asta. Gata!

Se aflau foarte aproape unul de

celălalt. Jamie îşi ţuguie buzele şi suflă. O uşoară şuierătură însoţi aprinderea cuptorului.

- După aceea, adăugă Ken, reglezi temperatura din buton.

- Mulţumesc, spuse Jamie.

Cum se întorcea în partea cealaltă, nasurile li se atinseră în treacăt. Roşind, îşi reveni imediat şi se aplecă din nou asupra reţetei.

- Patruzeci şi cinci de minute, murmură ea. Bine. Intrucât am dublat cantităţile.

In privirea ei se putea citi implorarea. Cu puţină făină în vârful nasului, cu şuviţele de păr acoperindu-i faţa, cu obrajii îmbujoraţi, era adorabilă. Nu i-ai fi dat mai mult de cincisprezece ani. Ken îşi putea imagina care va fi reacţia oamenilor când vor veni la masă. Părea atât de fragilă, de vulnerabilă.

- Presupun că la fel se porneşte şi grătarul.

Ken nu avu timp s-o prevină şi Jamie puse mâna pe tavă pentru a o întoarce pe partea cealaltă. Făcu un

pas înapoi, scoţând un ţipăt de durere.

Luând-o de încheietura mâinii, Ken se uită cu atenţie la degetul mare şi la arătător, deoarece începuseră să se formeze băşici.

- Când e aprins cuptorul, tava se încinge. Vino, te rog.

Punându-i mâna sub robinet, lăsă apa rece să curgă
ceva timp.

- O să punem un pansament pentru ca băşicile să nu se spargă.

Jamie încercă să se elibereze.

- Trebuie să termin mai întâi pregătirea micului dejun. Apoi, trebuie să pun biscuiţii la copt, să mă ocup de clătite şi de cârnaţi. O, Doamne! Cârnaţii!

Scăpând din strânsoarea lui Ken, se duse repede să ridice capacul tigăii. Cârnaţii se carbonizaseră.

- Am uitat să-i întorc, gemu ea. Sunt arşi.

- Nu-i nimic, i-o întoarse Ken pe un ton sec, ducându-se să-şi ia cutia cu pansamente.

Iritaţia începuse să pună stăpânire

pe el, dar nu împotriva lui Jamie, ci împotriva lui însuşi. Ce căuta el în bucătărie în zori, în loc să inspecteze staulele şi grajdurile în aşteptarea micului dejun?

- Arată-mi locul în care te-ai ars, Jamie, îi ordonă el.

Ea se supuse şi îi întinse mâna pe care acesta o luă
într-a sa, nu fără o anumită tulburare.

- Când mi-ai spus că nu prea te pricepi la bucătărie, îi spuse el cu blândeţe, în timp ce îi înfăşura degetul cu pansament, ar fi trebuit să-mi traduci prin « habar n-am », nu-i aşa?

Jamie plecă privirea.

- Am să reuşesc în cele din urmă, te asigur.

- Sunt convins. Totul e de a şti în cât timp. Oricum, oamenii mei vor veni cât de curând la masă şi nu trebuie să te vadă în halul ăsta, cu aerul ăsta.

- Ce aer? se răţoi ea.

- Nimic. In sfârşit, vreau să spun.

Terminându-şi treaba, Ken îi dădu

drumul la mână.
- Eşti foarte drăguță, înțelege că.
La aceste vorbe, Jamie roşi ca şi cum ar fi auzit acest compliment pentru prima dată din gura unui bărbat. Ca şi cum n-ar fi remarcat nimic, Ken continuă să o pună în gardă:
- Oamenii pe care i-am angajat sunt de treabă, dar cam fruşti şi nu prea cunosc regulile politeții. Chiar dacă n-ai fi fost atât de frumoasă, tot ai fi reprezentat o ispită pentru ei. Or, se pare că nu prea eşti în apele tale.
- Ințeleg.
Stătu puțin pe gânduri, apoi adăugă:
- Am să încerc să par mai sigură pe mine. Cât despre bărbați, nu vă faceți griji, am s-o scot la capăt. Sunt obişnuită cu ei.
- Aş vrea să te cred, Jamie Totuşi, de fiecare dată când am vorbit despre asta, te-am simțit. îngrozită.
Ea fremătă.

- Ce se întâmplă? Aş vrea să ştiu ca să te ajut, dacă pot.
- Din cauza dumitale se întâmplă toate astea! Mă faci să mă simt nervoasă, vorbind într-una, făcându-mă să mă simt ca o cloşcă. Mă deranjezi în munca pe care o am de făcut.

Surprins de reacția ei, Ken încercă să se apere.

- Fără ajutorul meu, n-ai fi reuşit să dai drumul la cuptor.
- Nu e vina mea că acest cuptor e atât de vechi. Oricum, aş fi reuşit până la urmă.
- Sunt sigur de asta! Dar nu puteam totuşi să stau şi să mă uit la tine, în timp ce-ți arzi degetele.
- Tocmai asta îmi doresc: să nu mă mai priveşti. Se întâmplă prea des.
- Ce anume?
- Să te uiți la mine.

Jamie închise ochii, trase adânc aer în piept şi reluă pe un ton mai calm:

- Admit că în acest moment am câteva probleme. Promit că am să le rezolv cât mai repede. Acestea fiind spuse, e normal să fac unele greşeli la început. Aş prefera să nu le fac în fața dumitale.

Ken o înțelegea. Nici lui nu i-ar fi plăcut ca Jamie să-i vadă greşelile de cowboy începător. De când se trezise, era foarte neliniştit. Se temea că nu va fi la

înălțimea sarcinii care-l aştepta. Pe de altă parte, vâzând

cum se descurcase tânăra femeie în bucătărie, se întreba dacă făcuse bine angajând-o.

In adâncul sufletului său, ştia că nu se înşelase. Trebuia să-i lase timp pentru a se obişnui. Cât despre el, trebuia să-şi domine mai bine emoţiile.

- Foarte bine, concluzionă el, promit să nu mai am un astfel de comportament.

- Mulţumesc. Iar eu voi aranja problema cu angajaţii. Aş prefera să nu te amesteci.

- Jamie...

- Te rog. Totul va fi bine, te asigur.

Dând din umeri, Ken încuviinţă.

- Mai sunt şi alte capcane în casă precum a fost cuptorul?

- Nu, nu cred. Ştii să pregăteşti carnea de pasăre?

- Ce înţelegi prin a pregăti?

- Să speli fiecare bucată cu apă caldă, după ce puiul a fost ciopârţit.

- Asta ştiu!

- Ştii şi că nu trebuie să amesteci apa de Javel cu amoniacul la spălare? Produce un gaz periculos.

Jamie se uită la el neîncrezătoare.

- Nu vrei oare să-mi joci o festă, cum ai făcut mai devreme cu numele acelor oameni, cu Adormitul şi restul?

- Nu, vorbesc serios. Nu vreau să mor otrăvit la masa mea sau să găsesc un crater în locul casei mele. N-aş vrea, mai ales, să pierd pe unul. dintre membrii echipei mele.

Privirea lui Jamie se îmblânzi şi un zâmbet îi apăru în colţul gurii.

- Promite-mi, în schimb, alceva: Dacă nu vrei să-mi pui mie anumite întrebări, pune-le măcar mamei tale.

- Bine, domnule, spuse ea pe un ton glumeţ.

Ken se duse în cămară şi-şi luă unele lucruri trebuincioase pentru munca de afară. Văzând pălăria aceea veche a lui Jamie lângă a sa, se întoarse în bucătărie.

- N-ar fi trebuit să-ţi pun întrebări despre tatăl tău, viaţa ta privată nu mă priveşte.

- Intr-adevăr. Dar nu sunt supărată din această cauză.

Ken ieşi afară. Soarele îşi făcea timid simţită prezenţa. După câteva clipe, îi auzi pe oameni cum ies din casă într-un tropăit de cizme care lovesc pământul şi de voci răguşite. Recunoscu sunetul pe care-l fac mănuşile când se freacă una de cealaltă. In fundal, auzea din când în când voci care pronunţau la intervale regulate cuvinte ca « vite » sau « cai ».

Această scenă îi aminti de o alta, petrecută în copilărie, pe când îl însoţea pe unchiul său să-i

întâmpine pe muncitori.

Acum, el era în locul lui Bud. Nu numai Jamie trebuia să facă faţă unei noi provocări. După ce va lua micul dejun cu aceşti oameni, va pleca să dea de mâncare vitelor, să spargă gheaţa ochiurilor de apă, să repare eolienele. Trebuia să arate că poate să facă toate aceste lucruri ca un cowboy adevărat. Şi dacă apărea vreo problemă, decizia îi va aparţine. Trebuia deci să fie în stare să găsească răspunsurile potrivite.

Jamie se angajase să-şi rezolve singură problemele. Ken era în aceeaşi situaţie. De acum înainte, şi el trebuia să înfrunte singur toate problemele.

- Zarurile au fost aruncate, murmură el, în timp ce se îndrepta spre muncitori.

Capitolul 4

- Povestea asta nu-mi spune nimic interesant, Ken, concluziona Clan Shelton.

Cei doi bărbaţi discutau în biroul lui Ken care, în dimineaţa aceea, nu se dusese alături de angajaţii săi la lucru. Ii mai rămăseseră câteva lucruri de lămurit, în special cazul lui Jamie Dunn.

Confortabil aşezat în fotoliul lui, cu un picior pus pe birou, Ken îl asculta cu atenţie pe Clan Shelton care, în timp ce vorbea, îşi mângâia bărbia cu un gest mecanic. Clan era vecinul şi prietenul despre care îi vorbise lui Jamie la prima lor întâlnire. Avea o fermă prin împrejurimi, adică la vreo treizeci de kilometri de Blue

Creek. Conducea alături de tatăl său o crescătorie de cai de călărit, de talie medie, dar care se bucura de o excelentă reputaţie în domeniul

respectiv. Cum familia Shelton nu creştea vite, Ken le împrumuta turma pentru creşterea cailor, în schimbul unei mâini de ajutor pentru Blue Creek. Clan cunoştea foarte bine cum e viaţa la o fermă. De altfel, pe când era adolescent, fusese folosit de Bud la Blue Creek. Acum îşi petrecea majoritatea timpului participând la întrecerile de rodeo. De aceea, Ken fusese surprins să-l vadă venind pe neaşteptate la el.

- S-a descurcat, totuşi, bine în acea dimineaţă la micul dejun, protestă Ken.

- Trebuie să-ţi spun adevărul. Am mâncat unul din acei biscuiţi pe care Charley îi mestecă atât de greu şi sunt necomestibili.

De când mestecă tutun, s-a obişnuit să facă la fel şi cu hrana. Cât despre papilele sale gustative, ele nu sunt în starea care să-i permită să aprecieze ceva.

- Oricum, nu părea deloc încântat, insistă Clan.

- N-a spus nimic.

- Nu spune niciodată nimic. Iar tu ştii prea bine de ce azi a fost mai puţin vorbăreţ decât de obicei.

Ken zâmbi amintindu-şi de acest prim mic dejun servit de Jamie. In faţa noii menajere, cei patru cowboy se comportaseră asemenea piticilor faţă de Albă-ca-Zăpada, cu care îi comparase Ken. La patruzeci de ani,

Charley, cu capul plecat şi roşindu-se ca un

adolescent timid, n-a deschis deloc gura în timpul mesei. Tânărul Josh, care părea mereu adormit, nu-şi dăduse seama de nimic. Kit, pus mereu pe ceartă atâta timp cât nu-şi băuse cafeaua, şi-a petrecut timpul găsind la orice câte un cusur: clătitele erau prea dulci, felul de a mesteca al lui Charley, Josh care-l împiedica să doarmă datorită sforăitului. Cât despre Purdy, cel mai în vârstă dintre toți, care, dacă era să judeci după forma picioarelor îşi petrecuse întreaga viață în şa, se mulțumise să asiste la scenă în tăcere, atent la toate şi cu un zâmbet amuzat în colțul gurii.

Ken fusese atent la reacțiile tuturor. Ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic, oamenii urmăreau fiecare mişcare a lui Jamie şi, subjugați, serviseră acea masă ratată fără să spună nimic. Inainte de a ieşi, cei mai tineri dintre ei îi aruncaseră nişte priviri pline de subînțeles. Charley şi Purdy, deşi apreciaseră şi ei prezența unei tinere femei la fermă, se arătară mai discreți. Jamie le mulțumi printr-un zâmbet care-l făcu pe Charley să se înroşească până în albul ochilor.

Ken le ceruse scuze oamenilor, spunându-le totodată că mesele vor fi din ce în ce mai bune. Intrigați în mod vizibil de alegerea patronului şi de relațiile lui cu menajera, se mulțumiseră să dea din

cap. Purdy îl trase deoparte pe Ken ca să-l asigure că pentru nimic în lume n-ar da-o pe Jamie pentru cele mai bune clătite din lume.

Nu toată lumea împărtăşea acest punct de vedere. Clan Shelton, care sosise pe la sfârşitul mesei, n-a spus nimic de faţă cu muncitorii. Acum însă nu-şi ascundea nemulţumirea.

- Totuşi, nu poţi să negi că a făcut cafeaua bună.

- De acord, dar era prea fierbinte. Intreabă-l pe Kit: i-a vărsat pe mână chiar în momentul în care intram în bucătărie.

Ken remarcase reacţia ciudată pe care a avut-o Jamie la apariţia lui Clan. Pentru o clipă, a părut tulburată, de parcă îl cunoştea. In momentul respectiv, nu luase în seamă reacţia ei, deoarece Clan Shelton era cunoscut peste tot drept campion de rodeo şi făcea senzaţie peste tot.

- Am impresia că am mai văzut-o pe undeva, reluă Clan.

- Vine din Nevada. Poate că ai văzut-o la finala de la Las Vegas, anul trecut?

Silueta, frumuseţea, părul roşcat al lui Jamie, o făceau să iasă imediat în evidenţă pe unde trecea, chiar şi în mijlocul unei mulţimi. Clan nu păru prea convins de o astfel de explicaţie.

- Poate că aşa e. Am avut multe concursuri de

rodeo. Prea puțin contează. Oricum, un lucru e sigur: nu e făcută să fie bucătăreasă la o fermă. Oamenii tăi vor accepta situația pentru ceva timp, dar trebuie hrăniți corect dacă vrei să obții randament de la ei.

- Ştiu că nu are experiență. Dar se va descurca, o să vezi. Angajând-o, am vrut să-i dau o şansă. E plină de entuziasm, de bunăvoință.

- Până la urmă, e ferma ta, spuse Clan. Numai că, dacă vrei să reuşeşti, ştii bine că nu ai dreptul să faci greşeli.

- Ştiu. Poate că sunt îngust la minte, dar nu înțeleg de ce faptul că am angajat-o pe Jamie mi-ar crea vreo problemă în administrarea fermei.

- De ce să-ți iei un risc inutil?

Contrariat, Ken nu ştiu ce să spună pe moment şi începu să zgârie cu ungia de la degetul mare o pată de pe birou. Aceasta era întrebarea pe care şi-o punea şi el de la sosirea neaşteptată a lui Jamie. Chiar dacă nu avea suficientă încredere în el când trebuia să ia decizii cu privire la pământ sau la vite, în privința oamenilor nu se înşela niciodată. Instinctul îi spusese că poate avea încredere în Jamie. Acelaşi instinct care îl făcuse să accepte să se întoarcă la Blue Creek fără ezitare. Simțea că se aseamănă cu ea în ceea ce priveşte

caracterul, voința şi dorința de a reuşi. O credea când îi spunea că vrea să-l ajute. Mai mult decât o bucătăreasă, vedea în ea o aliată.

O angajase pe Jamie cu câteva zile în urmă în amintirea lui Bud. Unchiul lui i-ar fi dat imediat o şansă acestei tinere rătăcite în acest colţ pierdut din vestul Texasului. Astăzi avea nevoie de Jamie. Simţea că poate juca un rol în planurile lui pentru Blue Creek.

- Ascultă, Clan, spuse el în cele din urmă, formarea unei noi bucătărese n-o să-mi acapareze tot timpul. Nu e la fel de important pentru domeniu cum e un nou cowboy lipsit de experienţă. Şi apoi, crezi că aş găsi pe altcineva care să accepte să locuiască la fermă?

- Aşa e, admise Clan.

- Mi se pare că e mai important să-mi petrec timpul cu oamenii decât să-mi pierd timpul cu interviuri pentru a găsi cea mai bună candidată la postul de bucătăreasă.

Clan stătu puţin pe gânduri, trecându-şi mâna prin părul său negru.

- PăI, ştiu şi eu?! Nu te costă nimic să încerci. Şi apoi, încă o dată îţi spun: e ferma ta. Eu n-am vrut să fac altceva decât să te pun în gardă cu privire la o eventuală problemă suplimentară.

- Mulţumesc, Clan, spuse Ken privindu-şi prietenul drept în ochi, dar îmi asum acest risc.

Clan se ridică.

- Oricum, nu-i problema mea. Doar că nu vreau să dai greş din pricina unei femei.

- Ce vrei să spui?

Ochii verzi ai lui Clan se întunecară.

- O femeie poate schimba cursul evenimentelor în mod neaşteptat.
Ken îşi aminti brusc confidenţele pe care i le făcuse Reid Shelton cu privire la fiul său. Cu câţiva ani în urmă, Clan renunţase la carieră pentru a avea grijă de mama sa bolnavă. O îngrijise până când îşi dăduse răsuflarea. Apoi, o tânără care venea să-i dreseze calul la fermă fu pe punctul de a-i schimba viaţa. Reticenţele lui Clan faţă de Jamie căpătau o semificaţie anume.
Ken îi zâmbi.
- Nu-ţi face griji. Am să fiu cu capul pe umeri.
- Din păcate, nu capul comandă în astfel de situaţii, spuse Clan pe un ton dezabuzat.
După plecarea prietenului său, Ken se întoarse în bucătărie. Camera era curată, totul fiind pus în ordine, dar goală. Regretă plecarea lui Jamie. Ar fi vrut să discute cu ea despre ce intenţionează să pregătească

pentru prânz. Dar, la urma urmei, nu era oare mai bine s-o lase să-şi asume responsabilitatea singură?

Ducându-se după Josh şi Kit în hambar, le dădu indicaţii pentru repararea clădirilor celor mai degradate. De cealaltă parte, Charley şi Purdy erau în staul şi numărau viţeii care urmau să se nască în primăvară. La micul dejun, Charley îi vorbise lui Ken despre existenţa unui ochi de apă, astăzi aproape secat, pe păşunea din nord. Trebuia să-l închidă sau să aştepte să se umple în urma ploilor de primăvară pentru a fi folosit? Ken se

hotărî să se ducă şi să vadă care e situaţia la faţa locului. Răspunsul lui va reprezenta un test la care este supus de către oamenii săi care îşi formaseră deja o părere despre situaţie.

De o jumătate de oră de când tot încerca să scoată negreala de pe fundul cratiţei, Jamie nu reuşise decât să mai micşoreze stratul negru de alimente arse care se lipiseră. Cu toate acestea, mirosul de pârlit începea să dispară.

Ken intră, trăgând adânc aer în piept.

- Brrr. Nu-i prea cald aici, spuse el în timp ce-şi turna cafea într-o ceaşcă.

- Tocmai am închis fereastra, mărturisi Jamie.

De-abia stăpânindu-se să nu se schimonosească de durere, îşi introduse din nou mâinile în apă cu săpun. După o săptămână la Blue Creek, mâinile sale, în special cea dreaptă, erau pline de zgârieturi şi de tăieturi, fără a mai pune la socoteală arsurile, iar ea nu dorea câtuşi de puţin ca el să-şi dea seama.

- Alimentele erau puţin arse, reluă Ken cu blândeţe, dar nu se poate spune că nu faci progrese, nu?

- Mă cam îndoiesc, pentru că l-am auzit pe Kit mormăind în timp ce ieşea din bucătărie: « Miroase din ce în ce mai urât aici. »

Ken se stăpâni să nu izbucnească în râs.

- Aşa e, cina asta n-a fost prea grozavă. In schimb, faci progrese în privinţa micului dejun.

Jamie nu spuse nimic. Glenna refuza să-i dea alte rețete atâta timp cât nu își însușea bine noțiunile elementare. Oamenii serveau la micul dejun același fel de mâncare fără a obiecta. Poate că se gândeau că, în caz de improvizație, ar fi mai rău.

La rândul lui, Ken nu-și permitea niciodată să facă nici cea mai mică remarcă, fidel promisiunii pe care o făcuse de a nu o mai « cocoloși », dar privirea lui părea că veghează în permanență asupra ei. Mișcată de felul

lui de a se purta, Jamie trebuia să reziste dorinței de a i se mărturisi, de a-i spune tot adevărul și de a-i cere ajutorul.

Reușise totuși să-și rezolve problemele relaționale cu muncitorii. Se dusese la Borger și își cumpărase dintr-un magazin două perechi de blugi și cămăși foarte largi. De atunci, chiar dacă cei patru cowboy de la fermă erau în continuare sensibili la prezența ei, totuși nu mai visau devorând-o din priviri.

Numai Ken o privea admirativ. Jamie se întreba cum putea să fie interesat de o femeie atât de prost îmbrăcată.

Chiar în clipa aceea, simțea că este privită și nu îndrăznea să se întoarcă.

- Ai luat vreo decizie cu privire la ochiul de apă semnalat de Charley? întrebă ea pe un ton detașat, stând în continuare cu spatele întors la el.

După zgomotul ghetelor, Jamie putu să-și dea seama că acesta își schimba poziția picioarelor.

- Da.

Nu mai spuse nimic.

- Il vei închide? insistă Jamie.

- Nu, nu încă. Dacă ar fi constituit o problemă, Bud l-ar fi închis. Acum, este secat, dar se poate să existe un izvor în adâncimi. Aştept să vină primăvara,

pentru a vedea cum stau lucrurile. Deoarece Blue Creek o duce rău cu apa, nu trebuie luată nici o decizie pripită.

- Da, dar dacă fundul este prea mâlos, poți pierde animale care vor fi mană cerească pentru coioți şi pume.

Il auzi cum îşi pune ceaşca pe masă. Se făcu din nou tăcere. Trebuia să se gândească la acest nou aspect al problemei. Jamie, la rândul ei, se uită la cratiță, întrebându-se parcă dacă mai avea vreo şansă s-o recupereze. Pentru moment, era mai bine să se oprească. Diseară, o va suna pe mama ei pentru a o întreba ce să facă. Va profita de moment pentru a-i vorbi lui Hettie. Micuța nu trebuia să uite vocea mamei sale. O, Doamne! Ce dor îi era de ea ...

Ştergându-se pe mâini, se întoarse cu fața spre Ken care, pierdut în gândurile sale, nu o mai privea.

- Ştii, reluă ea pe un ton dezinvolt, vitele din soiul Brangus sunt în general docile. Pot fi îndepărtate fără mare greutate de punctul periculos.

- Da, dar nu şi pe cele din soiul Brahman. Există una care se încăpățânează să se ducă exact acolo unde nu trebuie, iar celelalte o urmează.

- Ah! Inţeleg care e problema.

Ken îşi întoarse privirea spre Jamie. Lumina difuză din cameră îi punea acestuia în evidenţă trăsăturile

feţei. Părea că umple întreg spaţiul cu prezenţa lui. Tânăra îşi aminti că, în momentele grave, tatăl ei iradia aceeaşi lumină. Henry, mai mic şi mai îndesat, nu-i dăduse niciodată impresia că poate umple un spaţiu prin simpla lui prezenţă.

- Mă întreb de ce Bud n-a scăpat de această vacă. Nu ştiu de ce, dar credeam că e vorba de un taur.

Cu mâinile în buzunarele blugilor, Jamie stătu puţin pe gânduri.

- E probabil foarte bună de prăsilă, cred că de-aceea a păstrat-o. Şi pesemne că ştie să-şi apere viţelul de coioţi.

- In mod sigur, pentru că e foarte robustă. Şi încăpăţânată, pe deasupra. A luptat din răsputeri când am vrut s-o scoatem din ochiul ăla de apă. M-a lovit cu copita de n-am mai ştiut de mine!

- Eşti rănit?

- Nu, nu m-am ales decât cu o zgârietură.

Ken o sorbea din priviri, poate datorită faptului că simţise o anumită emoţie în vocea ei.

- De ce te uiţi astfel la mine? întrebă ea pe un ton sfidător.

Pentru câteva momente, Kim continuă să o privească în acelaşi fel, apoi clătină din cap, ca şi cum ar

fi dorit să se trezească.

- Scuză-mă, te rog. Mă gândeam la o remarcă făcută de Purdy despre mâncare.

Se ridică şi veni la chiuvetă, lângă Jamie.

- Nu ştiu de ce, dar am senzația că vaca aceea nu-mi va face decât probleme.

Brusc tulburată, tânăra îşi scoase mâinile din blugi şi se îndepărtă de el. Incepu să trebăluiască prin bucătărie pentru ziua următoare. Simțea că are nevoie de mişcare şi să se concentreze asupra unei activități. La lăsarea serii, pieptul plin de lapte o făcea să sufere. După cum o sfătuise Glenna, îşi strânsese o bandă în jurul sânilor pentru ca laptele să dispară. Dar nici bandajul, nici băile fierbinți recomandate de mama sa, nu o făceau să se simtă mai uşurată. De aceea, nu-şi dorea să fie nevoită să urce acum pe cal, deoarece ar fi fost o adevărată tortură pentru ea.

Intr-o bună zi, Ken va începe să intre la bănuieli. Deşi trecuse o săptămână, Jamie nu se hotărâse încă să-i spună adevărul. In loc să se înfățişeze aşa cum era în realitate, nu reuşise decât să-i ofere o falsă imagine despre ea prin sfaturile pe care i le dăduse despre animale, sfaturi care îi erau complet nefolositoare.

Ba nu, se pricepea la animale şi la creşterea lor. Scoase tacâmurile din sertarul bufetului.

- Reid Shelton vine şi el să servească micul dejun mâine dimineață? întrebă ea pentru a schimba subiectul.
Cum bătrânul trecuse pe la Blue Creek pe la amiază, Ken îl invitase la cină, spre marea disperare a lui Jamie.
- Nu, răspunse Ken, se întâmplă foarte rar să ne adresăm invitații la masă unul altuia.
- Presupun că vor face asta cu atât mai puțin acum când au văzut cât de bine gătesc, nu?
Ken întinse o mână spre ea, apoi o lăsă în jos.
- Nu mai fi atât de dură cu tine însăți, spuse el cu blândețe.
- Nu sunt dură, sunt lucidă.
Jamie nu voia să fie tratată cu îngăduință de către Ken. Oare de ce nu se comporta ca un adevărat cowboy cu ea, ca un bărbat egoist, sau ca tatăl ei, foarte exigent în orice situație?
Il auzi suspinând. Pentru câteva clipe, numai muzica country care se auzea la radio rupea tăcerea. Jamie obişnuia să-i dea drumul pentru a-i ține companie în timpul lucrului.
- Cred că acum prezența mea nu mai pune nici o prezență angajaților.
Ken se uită la ea nedumerit.

- Da, cu hainele astea, băieții. In sfârşit, înțelegi.
- O, da!
Ken zâmbi şi Jamie putu zări o licărire jucăuşă în

privirea lui, cum numai Henry mai avea. Dar imediat după aceea, zâmbetul îi dispăru de pe buze şi întrebă pe un ton serios:

- Apropo de familia Shelton, reluă el, l-ai mai văzut până acum pe Clan?

Jamie fu cât pe ce să scape teancul de farfurii pe care-l ținea în mână. De la vizita lui Clan, se tot întreba dacă o recunoscuse. Sigur o văzuse în compania lui Henry pe la cursele de rodeo şi va sfârşi prin ascoate adevărul la iveală.

- Nu-l cunosc personal. Dar toți cei care sunt interesați de cursele de rodeo au auzit de el, evident.

- Să înțeleg că te interesează domeniul?

- Nu. mă rog, mi s-a întâmplat să asist la unele întreceri,ca oricui altcuiva. Ce mai viață pentru un bărbat.

Jamie nu ştia ce să mai spună. Nu dorea cu nici un chip ca Henry să afle unde este. Or, dacă Clan îi va descoperi secretul, o va trăda. O! Henry n-ar veni niciodată după ea la Blue Creek. Probabil că e prea ocupat pe undeva. Dar, dacă drumurile li se vor

încrucişa. Va fi nevoită să-i vorbească de existența lui Hettie. Jamie ar fi preferat să-i spună adevărul mai întâi lui Ken.

- L-am văzut pe Clan de câteva ori la cursele de rodeo, reluă ea. Nu poți uita un asemenea campion, dar nu l-am întâlnit niciodată până alaltăieri.

Şovăi puţin,apoi îi puse întrebarea care-i stătea pe buze de mult timp:

- De ce-mi pui toate aceste întrebări? A spus că mă cunoaşte?

- Nu. nu chiar.

Stânjeneala lui Ken o înnebunea. Il privi în ochi, aşteptându-se să descopere că ştie totul şi că e inutil să se mai prefacă. Dar nu văzu nici cea mai mică îndoială, nici cea mai mică acuzaţie.

- Clan, spuse Ken, avea impresia că te cunoaşte de undeva, dar nu e nimic neobişnuit dacă ai frecventat mediul acesta.

- Să nu tragi de aici concluzia că sunt genul de femeie care aleargă după cowboy şi care se lasă fermecată de campionii de rodeo. Nu prea.

Ken se mulţumi să shiţeze un zâmbet, apoi adăugă:

- Mă bucur să aud asta.

Punându-şi mâinile la piept, Jamie consideră că e mai bine să nu mai facă nici un comentariu.

Conversaţia lunecase pe o pantă periculoasă. Ken se apropie de ea şi-i prinse mâna tăiată.

- Ce-ai păţit? întrebă el.

Cu vârfurile degetelor, îi mângâia rana pe care-o avea la degetul arătător.

- Nimic, riscurile meseriei, îi replică Jamie. La fel ca lovitura de copită pe care ai primit-o de la acea vacă.

Luând-o de cealaltă mână, Ken continuă să se uite cu

atenție la degetele distruse ale lui Jamie. Aceasta, fascinată parcă de el, nu-l slăbea din ochi. Ar fi vrut să se îndepărteze, să scape de sub vraja lui, dar nu reuşea să schițeze nici un gest. Cu atât mai mult cu cât vocea sa profundă şi caldă îi mărea puterea de seducție.

- Admit că meseria de cowboy presupune anumite riscuri. Şi nu mă gândesc numai la mine spunând asta. Mai devreme, Josh repara un gard, stând pe vine, iar un taur s-a năpustit asupra lui pe la spate. De-abia a avut timp să sară în partea cealaltă. Ce crezi că făceau ceilalți trei? Se prăpădeau de râs, aşezați în camionetă.

- Au vrut să-i dea o lecție. Nu trebuie să întorci niciodată spatele unui taur.De-acum înainte o să-şi amintească mereu de pățania asta. Ca şi în cazul loviturii pe care ai primit-o. Ar fi trebuit să ştii că nu trebuie să te apropii niciodată de ea pe la spate.

- A, da?

Dându-i drumul la mâini, Ken o privi drept în ochi.

- Se pare că într-adevăr te pricepi la animale, spuse el pe un ton sec.

- Nu ți-am povestit că am crescut la o fermă?
- Da, aşa e. Apreciez că-mi împărtăşeşti din ştiința ta.
- Incerc să ajut.
- Mi-ai spus asta din prima zi.

Privirea lui Ken deveni tăioasă.

- Să ştii, Jamie, că n-o să mă păcăleşti.
- Ce vrei să spui?

- Faci paradă de ceea ce ştii pentru că vrei să devii cowboy la ferma mea.

Jamie îşi îndreptă umerii şi îşi înălţă privirea, roşie la faţă.

- Şi ce e rău în asta? Cred că experienţa mea poate fi utilă.

- Poate că aşa e. Dar n-ai habar la ce te-ai expune, dacă te-aş lăsa să lucrezi cu oamenii mei.

- De ce? Pentru că sunt femeie?

- Nu, pentru că.

Ken nu-şi duse fraza până la capăt. Dădu din cap . Părea obosit, îngrijorat, descurajat. Sau dezamăgit. Gândindu-se că l-ar putea dezamăgi, Jamie simţi cum i se umplu ochii de lacrimi. Cu atât mai mult cu cât, în

cazul acesta, şansele ei de a se alătura echipei deveneau din ce în ce mai mici.

- De ce nu m-aş pricepe la creşterea animalelor? Dumneata te pricepi la bucătărie, nu?

- Puţin. Vei fi de acord cu mine că nu încerc să fiu bucătar-şef.

Stăteau unul în faţa celuilalt, privindu-se în ochi. Jamie încerca să se arate cât mai impunătoare pentru ca el să nu încerce cumva să se arate protector faţă de ea. N-avea nevoie de protecţia lui.

- Pot să mă achit foarte bine de meseria de cowboy. Am s-o demonstrez.

- Arată-mi, mai întâi, că eşti capabilă să faci munca

pentru care te-am angajat.

- Eşti dur.

- Vrei să arăţi de ce eşti în stare, Jamie? Vrei să mă ajuţi? Ti-am dat o şansă, n-o rata!

„De acord." îşi spuse tânăra în sinea ei. Dacă asta e ceea ce-şi doreşte, asta va avea. Gata cu momentele de confidenţă dimineaţa în bucătărie, gata cu sfaturile, cu gesturile şi cu privirile pline de bunăvoinţă.

- Bine, domnule.

- Ah! încă ceva.

Fără s-o prevină, o prinse de mijloc şi o strânse la piept. Cu cealaltă, îi dădu uşor capul pe spate şi o

sărută pe buze. Luată prin surprindere, Jamie se trezi prizonieră în braţele sale, fără să poată reacţiona. După o clipă, îi dădu drumul la fel de brusc.

Făcând un pas înapoi, o privi din creştet până-n tălpi.

- Voiam să mă asigur, declară el. M-am întrebat pentru o clipă ce se ascunde în spatele acestor veşminte de cowboy.

Apoi, ducându-şi un deget la tâmplă în semn de salut, adăugă:

- Noapte bună!

Părăsi încăperea imediat.

Când, mult timp după această întâmplare, Jamie, roşie la faţă de furie, îşi recăpătă cumpătul şi glasul, spuse pe un ton dispreţuitor în bucătăria goală:

- Noapte bună, cowboy!

Capitolul 5

- Ar trebui să-ți fie ruşine! strigă Glenna.
- Dar mi-e ruşine!

Jamie o privi pe mama sa şi-i zâmbi. Era în ziua ei liberă, a treia de când se angajase la Blue Creek. Servea masa cu Glenna şi cu Hettie într-o cafenea de prin preajma bisericii. Toate trei erau frumos îmbrăcate. Strălucitoare, Jamie începu să gângurească şi ea, intrând în jocul fiicei sale, aşezată într-un coş lângă ea.

- Nu ți-e ruşine? întrebă ea. Păi nu. Care era fetița cea mai drăguță azi-dimineață la biserică? Şi cea mai cuminte? Nu ca bebeluşii aceia răi care plângeau.

Işi trecu degetul arătător pe sub bărbia lui Hettie.

- Ce-am mai crescut! Avem deja patru luni. Păi da! Cel mai frumos bebeluş din ținut. E adevărat ce spune mami, nu?

Fermecată de chipul şi de vocea mamei sale, Hettie nu mai avea astâmpăr, dând din mâini şi din picioare. Imenşii ei ochi negri străluceau de fericire şi un zâmbet încântat îi scotea în evidență gingiile trandafirii. Era adorabilă în şpilhozenul din catifea reiată de culoare roşie şi bluzița din bumbac în carouri.

După ce termină de mâncat, Jamie dădu la o parte farfuria şi, luând-o pe micuță în brațe, o aşeză în fața ei, pe marginea mesei. Atrasă de zgomot şi de lumini,

aceasta începu să mişte capul când într-o parte, când în cealaltă, făcând ochii mari de curiozitate.

- Fii atentă, să nu verse ceea ce a mâncat pe tine.

Jamie se apucă să-i şteargă lui Hettie buzele umede. Nu voia să-şi murdărească frumoasa rochie de culoarea salciei pe care Glenna i-o făcuse.

La contactul cu şervețelul, Hettie îşi scoase limba şi încercă să sugă din el. Nu-i plăcu gustul şi, strâmbându-se, scoase un țipăt de nerăbdare.

- Cum aşa? Tot mai ne e foame? protestă Jamie.

Tinând-o pe Hettie cu o mână, se folosi de cealaltă pentru a scoate din geantă un biberon pe care-l agită în fața ei.

- Asta vrei, sufletel?

Drept răspuns, copilul scoase un strigăt şi căută cu buzele tetina. Jamie se grăbi s-o ia în brațe şi să-i dea lapte. Micuța se calmă imediat şi, cu fruntea încrețită din cauza efortului, începu să sugă, cu ochii pironiți asupra mamei sale.

- Nu trebuie s-o înveți aşa. Dar erai la fel la vârsta ei.

Privindu-şi nepoata cu multă dragoste, îi întinse fiicei sale o bavetă făcută chiar de ea. Era şi timpul: începuse să curgă lapte în colțul gurii fetiței. Jamie dădu din cap. Părul pe care mama sa o rugase să nu şi-l mai împletească măcar o dată se revărsa pe fața lui Hettie. Şi-l dădu pe spate.

- Mulțumesc pentru rochie, spuse ea dintr-o dată.

-	îți place? Nu am vrut s-o fac nici prea strâmtă, nici prea largă, pentru că ştiam că-ți vei recăpăta silueta de îndată ce vei înceta să mai alăptezi.

-	E perfectă.

în ultima vreme, Jamie slăbise. Asta se datora, în bună parte, încetării alăptatului, dar mai ales grijilor şi lucrului.

îşi plecă privirea asupra fiicei sale. Ce dor îi era de ea în timpul săptămânii! De luni dimineața până sâmbătă seara, telefonul era singurul mijloc prin care putea scăpa de disperare. S-o audă pe Hettie

gângurind la telefon ca ecou la cântecele de leagăn pe care i le cânta era recompensa pe care o primea la capătul unei zile petrecute în fața cuptorului. Aceste momente de fericire îi dădeau putere şi dorea ca toată viața să existe această complicitate între ele.

Luând mânuța dolofană a bebeluşei, o duse la gură. Aceasta începu imediat să sugă.

- Iți mulțumesc pentru Hettie, mamă, spuse ea, netezindu-i cămăşuța.

- N-ai de ce să-mi mulțumeşti. Fac asta cu plăcere. E atât de cuminte, încât n-am probleme.

- Crezi că mă recunoaşte?

- Desigur, draga mea!

Privirea lui Jamie se întunecă. Era oare o mamă bună? Nu va putea niciodată să-i croiască veşminte, să-i facă tot felul de bunătăți, habar n-avea cum se creşte un

copil. Totuşi, chiar dacă îşi lăsa copilul în seama Glennei şase zile din şapte, avea sentimentul că face tot ce-i stă în putință pentru această făptură - chiar cu prețul unor mari sacrificii.

- Iar începi, Jamie?

- Ce anume?

- Sâmbătă seara, soseşti strălucind de bucurie. Pe măsură ce trece timpul şi se apropie momentul plecării, devii din ce în ce mai posomorâtă, mai tristă.

Când pleci, duminica seara, aproape că te podidesc lacrimile. Cum merge treaba la fermă?

- Mai bine, acum. La început, mi-a fost foarte greu, pentru că toate se găseau într-o stare jalnică. A trebuit să spăl, să curăț toată mobila, s-o lustruiesc. Acum, totul e impecabil.

- Şi cu gătitul cum stai?

- învăț. încet, dar sigur.

Jamie puse biberonul gol pe masă şi şterse buzele lui Hettie.

- Se întâmplă să mai stric câte un fel de mâncare o dată pe săptămână, nu mai mult.

- Ce şanse mai ai să obții un post de cowboy?

- Nici una.

- în cazul acesta, uită de visul tău şi păstreză-ți postul de menajeră.

Jamie se uită la ea cu aer îmbufnat.

- Dar, mamă, să mă ocup de animale e singurul

lucru pe care ştiu să-l fac. Nu sunt bucătăreasă.

întrucât Glenna nu spunea nimic, adăugă:

- Bineînțeles, dacă mi-aş petrece zilele mereu călare, n-aş mai avea timp pentru Hettie. în timp ce gătitul şi menajul mi-ar permite să fiu alături de ea. Asta vrei să spui, nu? Că trebuie să mă consacru rolului de mamă şi să renunț la restul?

- Gândeşte-te la tine, draga mea. Eşti epuizată în acest moment, pentru că vrei totul în acelaşi timp.

Gânditoare, Jamie îşi puse capul lângă cel al fiicei sale.

- Degeaba încerc, nu mă văd trăind în altă parte decât la o fermă. Sunt fiică de cowboy, înțelegi?

- Inainte de a se naşte Hettie, nu credeai că poți fi mamă, şi totuşi, te descurci foarte bine.

Jamie plecă privirea. Glenna atinsese un punct sensibil. Poate că sosise momentul să vorbească în sfârşit despre sentimente pe care nu îndrăzniseră să le abordeze.

- In schimb, nu se poate spune acelaşi lucru despre viața conjugală, nu? Aceasta n-a fost tocmai o reuşită.

- Te-ai înşelat, Jamie. Se poate întâmpla oricui. Să nu crezi că ai fost o soție proastă.

Tânăra simți cum i se pune un nod în gât. Ei, doar n-o să înceapă să plângă în văzul lumii! N-ar fi trebuit să aducă vorba despre asta. Dar avea atât de multă nevoie să vorbească, să se destăinuiască. Atât de multe emoții contradictorii o răvăşeau.

- O, mamă . spuse ea, aproape gemând.

- Da, draga mea?
- Nu sunt făcută pentru căsătorie.

- De ce spui asta?

- O femeie trebuie să stea alături de soțul ei, aşa cum ai făcut tu cu tata. L-ai ajutat, susținut. Un bărbat are nevoie să ştie că poate conta pe soția lui.

- Aşa concepeam noi existența. Dar pot exista şi alte moduri de a o aborda. Oricum, să ştii că o căsătorie nu e un dans în care conduce bărbatul.

- E un pas în doi?

- Sau un tango, dacă preferi. Trebuie ca cei doi parteneri să-şi armonizeze paşii, fără ca vreunul dintre ei să se simtă responsabil pentru tot. Dacă tu şi Henry v-ați despărțit, nu-i în întregime nici vina ta, nici a lui. N-ai de ce să regreți că ai divorțat. Dimpotrivă, e mai bine că ți-ai dat seama la timp că nu vă potriviți.

- De unde ştiu că n-ar fi fost un soț bun, dacă aş fi fost mai răbdătoare şi i-aş fi dat mai multe dovezi de iubire?

- Asta n-ai de unde s-o ştii. Nu ți-a dat nici timpul necesar, nici prilejul pentru asta.

Brusc, o scenă îi apăru în minte. Deoarece tatăl său îi interzicea să iasă cu Henry, mama sa intervenea calmă:

- James, las-o să plece, să-şi ia viața în propriile mâini.

In clipa aceea, Hettie scoase un uşor scâncet. Jamie începu s-o legene încet. Fiica ei! A ei şi a lui Henry. Trebuia să-l găsească. Chiar dacă nu se dovedise a fi un soț bun, poate va fi un bun tată. Oricum, avea dreptul de a şti de existența lui Hettie.

- Nu-l urăsc. Nu mă simt în stare de aşa ceva. E un sentiment pe care nu-l cunosc. In plus, sunt sigură că Henry nu e un om rău. E un cowboy.

- Dar Ken Hamilton nu e şi el cowboy?

Tulburată, Jamie îşi ridică privirea asupra mamei sale.

- Dacă nu are atâta încredere în tine să te ia în echipa lui, reluă Glenna, nu e mai breaz decât ceilalți proprietari de fermă care au refuzat să te angajeze.

- Crezi?

Tânăra răsuflă uşurată. Se temuse o vreme că mama sa îşi dăduse seama de atracția reciprocă, din ce în ce mai evidentă, dintre ea şi Ken.

- Totuşi, adăugă ea imediat, roşind uşor, adeseori mă încurajează, deşi nimic nu-l obligă să facă asta. E adevărat că în majoritatea timpului se opune cu fermitate proiectului meu. Pentru el sunt înainte de orice o femeie.

Glenna izbucni în râs.

- Dar, Jamie, eşti o femeie!

- Dă-mi voie să mă explic: dacă-i dau un sfat, se

rățoiește imediat la mine. Dacă ar veni din partea lui Purdy sau Charley, ar accepta mai uşor. Numai că ei nu prea încearcă să-l ajute.

Glenna îşi privi fiica pentru câteva momente cu un aer grav.

- Jamie, întrebă ea în cele din urmă, ce-ai face dacă te-ar angaja în echipa lui?

Cum aceasta deschidea deja gura pentru a răspunde, mama ei o opri cu un gest al mâinii.

- Stai puțin! Nu te întreb ce ai face astăzi: ştiu că ai accepta imediat. Dar ce ți-ar aduce exercitarea acestei meserii în viitor, pentru tine şi pentru fiica ta?

- Acest loc de muncă ar reprezenta o şansă pentru a mă face cunoscută. în acest fel, mi s-ar putea da spre administrare o fermă. Visul meu e să conduc o exploatație aşa cum cred eu că trebuie condusă.

- Cum vezi asta?

Jamie închise ochii.

- Văd o fetiță cu păr roşcat care, de îndată ce se întoarce de la şcoală, se duce să se schimbe, după care sare pe cal şi vine să mă ajute. Mâna mea dreaptă.

Simțind cum e pe punctul de a izbucni în plâns, se opri brusc. Glenna îi luă mâna stângă între ale sale.

- Draga mea, nu poți reface trecutul.

- Nu asta vreau. Şi apoi, crezi că greşesc dacă vreau s-o cresc pe Hettie aşa cum m-a crescut tata pe mine?

La rândul ei, Glenna închise ochii pentru o clipă.

- Nu ştiu. Pur şi simplu, nu vreau să te simţi obligată să faci asta şi, mai ales, să-ţi asumi singură această responsabilitate.
După ce-şi scutură capul ca pentru a alunga gândurile neplăcute care-i dădeau târcoale, reluă:
- Să ne întoarcem la planul tău. Ce vrei să faci pentru a-l determina pe Ken Hamilton să te accepte în echipa lui?
- M-am gândit la asta. Există o iapă pe care nici un bărbat nu se urcă niciodată. Poate că le e teamă de ea, sau nu e dresată. Am să-i cer lui Ken să mi-o dea mie şi am să-i arăt cum am să am grijă de vite călare.
- E o idee bună. Dar, ai putea să încerci şi altă metodă.
- Care?
- Ai putea să fii mai. feminină.
- E tocmai ceea ce vreau să evit! N-ar folosi la nimic. Nu i-ai văzut privirea când.
Jamie îşi muşcă buzele, înainte de a continua:

- Niciodată, n-aş putea. N-am caracterul tău.
- Nu ţi-am cerut să fii ca mine, i-o tăie Glenna prost dispusă. Aş vrea numai să te înfăţişezi aşa cum eşti, cu tot ceea ce ştii despre viaţa la o fermă, dar şi cu sensibilitatea de femeie şi de mamă.
- Stai puţin, doar nu vrei să-mi sugerezi să-l seduc pe Ken Hamilton?

- Nu, evident. De ce nu, până la urmă? Ai spus că-ţi inspiră încredere.

- Crezi că acesta e un motiv suficient pentru a te îndrăgosti de un bărbat?

Jamie ridicase foarte mult vocea. Dându-şi seama că oamenii au întors privirile spre ea, se aplecă asupra mamei sale şi adăugă pe un ton ceva mai calm:

- Să-ţi intre bine în cap că nu mă interesează.

- Totuşi, nu poţi să negi că se întâmplă ceva între voi, nu?

Hotărât lucru, nimic nu-i scăpa Glennei.

- Să înţeleg că, în pofida eşecului meu cu Henry, ai vrea să-mi refac viaţa tot cu un cowboy? întrebă Jamie roşind uşor.

- Draga mea, nu poţi să te gândeşti numai la această experienţă negativă. In Henry ai încercat să-l regăseşti pe tatăl tău. Iată de ce mariajul vostru a eşuat. Cu un alt bărbat.

- încetează, te rog!

Descurajată, Glenna clătină din cap şi tăcu. încruntată, Jamie se uita la ea cu coada ochiului. îmbrăcată într-o rochie turcoaz făcută de ea însăşi, părea foarte tânără în ziua aceea. Poate că-şi dorea să-şi petreacă timpul cum doreşte, în loc să-l consacre nepoatei sale. Iată de ce voia s-o împingă pe Jamie să se instaleze la Blue Creek cu Hettie.

La urma urmei, dacă Ken era interesat de ea, va avea

ocazia să-i arate de ce e în stare. Ştia că Josh şi Kit sunt lucrători sezonieri. După ce vor pleca, locul în care stăteau ar putea fi disponibil pentru ea şi fiica ei. Salariul de cowboy i-ar permite să angajeze o bonă pentru Hettie. La început, ar putea face această propunere chiar mamei sale.

în timp ce-şi pleca privirea asupra fiicei sale care-i adormise în brațe, amintiri dintre cele mai îndepărtate îi reveniră în memorie. Un bărbat roşcovan o punea în fața lui pe şa şi pornea în galop. O învăța să urce pe cal, să arunce lasoul. Acestea erau primele sale amintiri.

Jamie o admira pe mama ei pentru tăria ei sufletească şi pentru răbdare şi dorea ca mai târziu fiica ei s-o admire pentru aceleaşi calități. Dar se simțea mai apropiată de tatăl ei.

îşi puse mâna peste cea a Glennei. Negăsind cuvintele cele mai potrivite pentru a exprima ceea ce simțea, se mulțumi să adauge:

- Nu, mamă, n-am să fiu niciodată ca tine, o soție şi o mamă bună, semăn prea mult cu tata. Universul meu este ferma, vitele, caii.

Glenna clătină iar din cap, strângând mâna fiicei sale.

- Jamie, nu eşti nici ca tatăl tău, nici ca mine, tot aşa cum Henry nu semăna cu tatăl tău şi cum nici Ken Hamilton nu-i seamănă. Nu trebuie să încerci să fii ca nici unul dintre ei.

- Mamă! strigă deodată Jamie, tresărind şl părând

îngrozită.

Văzuse un bărbat trecând prin spatele mamei sale.

- Ce s-a întâmplat? întregă Glenna, neliniştită.
- El e!

Trezită din somn, Hettie începu să plângă. Jamie o strânse la piept pentru a o calma, încercând totodată să devină cât mai mică pentru a nu fi observată.

- Cine e?
- Nu te întoarce! E Ken. Oare ce caută aici?
- A venit probabil să ia masa.
- Nu vreau să mă vadă îmbrăcată aşa.
- De ce, mă rog?

- Sunt gătită ca o iapă de concurs.

Simțind că mama sa e neliniştită, Hettie îşi întețise plânsetele.

- Nu vreau s-o vadă pe Hettie.

Ken se duse la bar unde, cu spatele la sală, se aşeză pe un taburet şi începu să discute cu patroana. Jamie i-o întinse pe Hettie peste masă.

- Ia-o pe Hettie, şopti ea. Am să ies, să-i spun bună ziua în trecere şi, peste două minute, o să ieşi şi tu cu Hettie.
- Cum o să ies cu piciorul în ghips?

Jamie fu cât pe ce să dea drumul uneia din înjurăturile preferate ale tatălui său, dar se opri la timp.

- Ce-am să fac? gemu ea.

Glenna stătu puțin pe gânduri.

- O să te duci să serveşti o cafea cu el şi să stați de vorbă în timp ce mănâncă. Când e gata de plecare, spune-i că te duci la baie. După aceea, vei veni să ne iei.

- Formidabil! Mulțumesc, mamă.

Punându-şi vesta pe ea, Jamie se îndreptă cu un aer detaşat spre ieşirea din restaurant. Ken tocmai comanda ce doreşte să servească la masă în momentul în care trecu pe lângă el.

- Ia te uită! spuse ea. Ce surpriză.

îi zâmbi larg, stând cât mai departe de el. De la cearta pe care o avuseseră în bucătărie cu câteva zile în urmă şi după sărutul acela pe care nu prea avea cum să-l uite, evita să stea foarte aproape de el.

Se ridică, o privi plăcut surprins, lucru pentru care se bucură în sinea ei şi murmură:

- Bună ziua, Jamie.

Vocea lui caldă şi blândă o tulbură peste măsură.

- Ai venit să iei masa? întrebă ea.

- Da. Vrei să-mi ții companie?

Scenariul pe care i-l sugerase Glenna funcționa de minune.

- Oh! Aş fi încântată, dar am mâncat deja. Totuşi, aş servi cu plăcere o cafea.

- Perfect! Hai să ne instalăm la o masă.

Nici n-avu timp să reacționeze, că acesta o şi duse la masa situată chiar în spatele Glennei şi o invită să se aşeze. Panicată, Jamie se întrebă pentru o clipă dacă e

mai bine să o şteargă sub un pretext anume, sau să joace până la capăt. în cazul ăsta, era mai bine să stea faţă-n faţă cu mama ei sau cu spatele? Optă spontan pentru prima soluţie.
Când sosi cafeaua, o tăcere stânjenitoare domnea între cei doi. Jamie căuta cu disperare un subiect de

conversaţie, conştientă că mama ei va auzi tot. Pentru a-şi ţine cumpătul, bău din cafea.

- Nu e la fel de bună precum cea făcută de tine, spuse Ken după ce bău şi el din ea.

- Ah!

- Da, nu mă mai pot lipsi de ea acum, dimineaţa.

Işi însoţi declaraţia privind-o insistent. Blugii prespălaţi şi cămaşa de piele întoarsă îi confereau lui Ken o înfăţişare sălbatică, de-a dreptul tulburătoare. Intre timp, cizmele sale îşi mai pierduseră din strălucire şi părul crescut îi dădeau un aer mai firesc. Barba care începuse să se formeze îi scotea în evidenţă frumuseţea trăsăturilor.

- Dacă-mi permiţi, aş vrea să-ţi spun că rochia aceasta ţi se potriveşte de minune.

- Mulţumesc.

- Culoarea este bine aleasă. Iţi pune în evidenţă ochii.

Nu vedea decât femeia din ea. Atunci, îşi aduse aminte de sfatul mamei sale: « Ar trebui să încerci să fii mai. feminină » - şi consideră că a sosit momentul să-l

pună în aplicare..

Cu mişcări încete, îşi dădu părul după ureche, apoi îşi plimbă degetele până la gură. Observă că acesta se uita cu mare atenţie la gesturile pe care le făcea.

Era prea uşor. Iar acest joc nu ducea nicăieri. Pe cât de sigură era că îşi poate fermeca patronul cu un gest sau cu o privire, pe atât de nesigură era că nu o va asculta dacă îi va vorbi despre fermă. Se hotărî să schimbe tactica.

- Ai probleme de rezolvat în oraş?
- Nu, am venit să iau masa. La fermă, totul mi se atât de gol. fără tine.

în timp ce îşi însoţea aceste cuvinte cu un zâmbet fermecător şi cu o privire insistentă, Jamie nu fu nevoită să facă un efort pentru a fi tulburată într-un mod foarte feminin.

- Dar tu de ce ai venit la Borger? Să-ţi vezi mama, nu?
- Da, răspunse Jamie, am trecut pe la ea azi-dimineaţă şi am să mă întorc imediat.
- Are mult noroc să te aibă pe tine drept fiică.
- Ştiu şi eu. Nu prea cred că am fost foarte grijulie în ultima vreme.
- Pentru că n-ai fost alături de ea la moartea tatălui tău?

Stânjenită că Glenna e nevoită să asiste la o astfel de discuţie, Jamie ezită un timp să răspundă.

- Exact, spuse ea în cele din urmă.

- Cred că ai avut un motiv bine întemeiat.

- Nu chiar. De fapt, nu prea aveam cum să fiu prezentă. Plecarea mea de la fermă nu se justifica.

- Inţeleg. Nu trebuie să te mai frământi acum. Părerile de rău nu schimbă nimic, trebuie să te gândeşti la viitor.

Chelnerița aduse comanda lui Ken, ceea ce o scuti pe Jamie de un răspuns. Tăcu o bună bucată de timp, după care aduse vorba despre ce o interesa.

- Cum merge cu punerea pe roate a fermei? întrebă ea pe un ton degajat.

Ken rămase cu furculița în aer, vizibil surprins de o întrebare atât de directă.

- Destul de bine, răspunse el.

Vocea şi privirea sa căpătaseră acea siguranță a fermierului incapabil să fie prins în capcană de o mutrişoară drăguță. Tânăra prefera să-l vadă aşa. Il simțea mai aproape de ea, de adevărata Jamie Dunn, cea pe care voia să-l facă s-o descopere şi s-o accepte. Calea sincerității părea cea potrivită.

- Apropo, reluă ea, iapa aceea de talie joasă cu o stea albă în frunte.

- Te referi la Rosie?

- Rosie. Ce nume drăguț! Am observat că nici dumneata, nici angajații nu o călăresc. De ce?

Jamie bănuia răspunsul, dar dorea să-l audă din gura lui Ken.

- Nu e bine dresată şi, cum nu lucrează, a uitat şi puținul pe care-l învățase.

Punându-şi brațul pe spătarul scaunului de lângă el, aproape că o atinse pe Glenna cu spatele.

- E de soi anglo-arab, rapidă şi robustă. Din păcate, e foarte nervoasă şi, pe măsură ce trece timpul, devine tot mai greu de stăpânit. Nu ştiu ce voia să facă Bud din ea. Nici eu nu am luat încă o hotărâre în privința ei.

- E bine făcută, bondoacă.

Jamie părea că gândeşte cu voce tare.

- Ar fi bună pentru vite., continuă ea.

- Poate. Ba nu, e prea imprevizibilă, nu poți conta pe genul ăsta de animal.

- Totuşi, puterea de rezistență a celor din soiul ăsta este un atu, ca şi inteligența lor. Ar fi interesant de văzut de ce anume e în stare Rosie odată dresată, nu?

Tâlcul acestei întrebări nu-i scăpă lui Ken. O privi pe Jamie cu reproş, iar aceasta se simți obligată să adauge:

- Asta nu m-ar împiedica să mă ocup la fel de bine de treburile gospodăreşti ca şi înainte, te asigur.

- Nu cumva încerci să.

- Nu, deloc, i-o tăie ea. Nu încerc să fac munca unui cowboy. Crezi că vreau să-ți forțez mâna arătându-

ți de ce sunt în stare, nu?
In ciuda privirii imploratoare a lui Jamie, Ken tăcu.
- Admit că, la început, cam asta era intenția mea. Dar, acum, pentru că. trebuie să fac şi altceva, înțelegi? Ceva care să-mi placă.
Ken puse ceaşca de cafea pe masă.
- Jamie., începu el.
Se opri brusc şi păru că stă în cumpănă. Tânăra aştepta, cu inima bătându-i cu putere.
- Ințeleg ce simți. Numai că Rosie e foarte recalcitrantă. Ai fi singură cu ea şi, în caz de accident.
- Josh și Kit vor fi prin preajmă, m-ar auzi strigând.
Privirea lui Ken se îmblânzi.
- Mă simt responsabil pentru tine, nu vreau să ți se întâmple ceva rău.
Jamie se simți tulburată de vocea sa fermecătoare. Dar scutură din cap în semn de protest. Iată că se arăta din nou protector față de ea. Oare când va înceta s-o considere numai o femeie fragilă? Iar ei, când va înceta să-i mai facă plăcere această atitudine a lui?

- Am să fiu foarte prudentă. Cunosc foarte bine caii, poți avea încredere în mine. Şi apoi, nu crezi c-ar trebui să-i dai o şansă lui Rosie pentru a arăta de ce e în stare?
Ken tăcea, cu ochii pironiți asupra ei. Părea că e pradă unui dureros conflict interior.

- Mă laşi s-o dresez pe Rosie? Te rog., insistă ea.
Acesta dădu capul pe spate, oftând profund. Jamie fu atunci aproape sigură că va accepta să o lase să încerce.
în clipa aceea, zări în spatele lui Ken mutrişoara rotundă a lui Hettie, cu ochii fixaţi asupra capului său.
- Het.!
Se opri la timp şi privi, neputincioasă, cum fetiţa prinde o şuviţă de păr şi trage de ea. Ken ţipă scurt şi prinse mâna copilului pentru a-l împiedica să tragă şi mai tare.
- Hettie! O certă Glenna, întorcându-se.
îndepărtând degeţelele năclăite, dădu drumul părului lui Ken. Văzu privirea înnebunită a lui Jamie, care o implora din priviri să se întoarcă înainte de a fi văzută de Ken. Nu avea cum s-o recunoască pe Glenna, deoarece nu o întâlnise niciodată. Dar mama şi fiica semănau foarte mult, ar putea să-şi dea seama de asemănarea dintre ele.

Ken întoarse capul spre Hettie, netezindu-şi părul cu mâna. Nu părea deloc supărat.
- Imi pare rău, domnule, murmură Glenna.
Avea capul plecat, iar părul îi acoperise faţa.
- E vârsta la care pui mâna pe tot ceea ce e prin preajmă, adăugă ea.
- Staţi liniştită, doamnă. Inţeleg.
Hipnotizată de vocea profundă a lui Ken, Hettie îl fixase cu privirea aceea insolentă a bebeluşilor, cu saliva în

colțul gurii.

- Aveți un bebeluş adorabil, doamnă.

Jamie avu o uşoară strângere de inimă. Hettie era fiica ei. Ar fi vrut atât de mult ca el să ştie asta.

- Mulțumesc, domnule! bâigui Glenna.

Ken îi zâmbi copilului.

- Salut! spuse cu vocea lui caldă.

Hettie se încruntă, fu pe punctul de a plânge, dar, brusc, zâmbi, scoțând în evidență gura ştirbă. Un zâmbet irezistibil. Pentru a-şi manifesta încântarea, îşi duse pumnul la gură şi începu să gânguerească melodios.

Ken se întoarse spre Jamie, râzând. Cu ochii strălucitori, cu fața zâmbitoare, radia pur şi simplu de bucurie. Numai grație zâmbetului unui copil. «Zâmbetul copilului meu. » se gândi Jamie.

Se simți cuprinsă din creştet până-n tălpi de un val de căldură. In acest pas în doi, în acest tangou al iubirii, bărbatul vede în femeie o tovarăşă pentru toată viața şi pe mama copiilor săi, în timp ce femeia se simte atrasă de bărbatul care o poate ocroti cel mai bine, pe ea şi pe copii săi.

Simți brusc dorința de a-i spune adevărul lui Ken. Să-i dezvăluie că e mamă şi că mai poate fi.

Că avea acea calitate anume care putea face din ea o bună mamă.

- Fetița asta e tare dulce! exclamă Ken.

- Intr-adevăr, e adorabilă.

Jamie strălucea de plăcere auzindu-l vorbind astfel.

- Mama spune că bebeluşii drăguți se fac mai uşor acceptați.

Ken începu să râdă, apoi întrebă pe un ton grav:

- Iți doreşti copii, Jamie?

- Vreo zece!

Răspunsese cu atâta entuziasm încât îl făcu să zâmbească.

- Ai să fii o mamă bună.

- Crezi?

- Sunt sigur. Ai toate calitățile: dragostea familiei, voința de a face bine lucrurile, curajul şi sârguința în muncă, simțul responsabilității. Ai şti să te ocupi de copii şi să-i fereşti de greutăți.

Câte complimente! Jamie se simțea foarte mişcată de această înşiruire de merite.

- în schimb, habar n-am să fac o rochie sau prăjituri, aşa cum face mama.

- Important e ca fiecare dintre noi să dea un sens vieții sale, să se simtă împlinit şi fericit.

- Asta şi caut, Ken.

- Ştiu, Jamie. Şi eu la fel.

Se uita la ea cu ochii lui negri, profunzi ca o apă adâncă în care să te pierzi. în colțul ochilor, putea fi zărite mici riduri care-i aminteau lui Jamie de chipul tatălui ei, brăzdat de soare şi de vânt.

Se simți cuprinsă de dorința de a-i împărtăşi lui Ken dorințele ei cele mai ascunse şi speranțele cele mai

nebunești. Asta pentru că era în prezența unui bărbat excepțional, un bărbat capabil să înțeleagă inima unei femei.

Dar Glenna era la masa de alături. Iar Jamie nu voia să se destăinuiască în prezența ei.

- Trebuie să plec, spuse ea. Mama mă așteaptă.

Ken își consultă ceasul.

- îmi pare rău că ai pierdut atâta timp din cauza mea. și pentru că am fost încă o dată indiscret.

Luă nota de plată și se pregăti să se ridice.

- Pot să te conduc la mașină?

- Nu, mulțumesc. Trebuie să mă duc la toaletă. Ken, îmi dai voie să încerc s-o dresez pe Rosie?

Ezită puțin, apoi încuviință.

- Dacă vrei neapărat. Dar fii foarte atentă.

- Nu-ți face griji, sunt întotdeauna foarte atentă cu animalele.

Privindu-l cum se îndreaptă spre casă, își spuse că ar face bine să fie atentă și cu acest bărbat excepțional. Aproape că reușise s-o facă să uite de planul ei. Dar oare nu-i promisese că va renunța?

Va trebui să rezolve cât mai repede dilema în care se găsea. Își va urma oare dorința de a deveni cowboy sau se va mulțumi cu situația actuală și se va ocupa mai mult de Hettie? Ce va alege: să fie ea însăși sau să fie mamă?

Dar dacă nu era nici o contradicție între cele două

variante? Oare nu era Ken liantul între aceste două fațete ale personalității sale?

Era atât de diferit de Henry! Cu soțul ei, Jamie nu comunicase niciodată. De la început, el conducea, iar ea accepta să se lase condusă. O luase în brațe şi o prinsese în vârtejul unui vals magic pe care-l credea fără sfârşit.

îl privi pe Ken până când acesta ajunse la camionetă. Cu gulerul hainei ridicat, Ken se îndrepta cu un pas rapid spre maşină, dus de vântul rece de februarie. în districtul Panhandle, se spune că, dacă vântul e atât de rece în februarie, era pentru că nimic nu-l oprea din cursa sa de la polul nord, în afară de întinderile de păşune care se întindeau la nesfârşit.

Numai bărbații robuşti şi curajoşi puteau să exploateze o fermă în acest ținut. Iar Jamie dorea să-l ajute pe Ken să câştige acest pariu, fără să repete greşelile pe care le făcuse ea în trecut.

Ken şi cu ea schițaseră o mişcare de pas în doi. Dar, de data asta, nu se va mai lăsa condusă orbeşte.

Capitolul 6

Pentru a nu ştiu câta oară, Jamie deschise uşa din spate şi privi în noaptea rece de iarnă. în bucătărie, bărbații luau masa în linişte. Ea nu putea să mănânce. Ken nu se întorsese încă, iar ea trecea în revistă în minte toate accidentele care i s-ar fi putut întâmpla.

- Patronul n-o să mai întârzie, domnişoară, spuse

Charley timid. Se întoarce adesea ultimul.

Jamie se aşeză din nou pe scaun şi-i zâmbi lui Charley, care se înroşi până la urechi.

- Aşa e, Charley. Dar într-un asemenea caz, îl anunţă pe unul dintre voi.

Ken se întorcea adesea după muncitori. Spunea însă întotdeauna unde este. în ultima vreme, muncea mult atât afară, cât şi la birou. Câteodată, târziu în noapte, Jamie îl vedea de la fereastra camerei sale lucrând aplecat asupra mesei sale.

De la discuţia pe care o avuseseră la restaurant cu câteva săptămâni în urmă, se străduia să nu-şi facă griji pentru el. Ar fi vrut să-i spună să nu se mai chinuie atâta, să nu mai pună totul la inimă, dar ştia că era în zadar.

- L-am văzut pe patron în după-amiaza asta, preciză Josh. Ne-a dus, pe mine şi pe Kit, să-i dăm o mână de ajutor lui Purdy la repararea motorului eolian al păşunii dinspre vest, în timp ce el se va ocupa de gardul dinspre nord. Diavoliţa, cum îi spune, l-a demolat iar.

Angajaţii şi Ken îşi petreceau mare parte din timp cu repararea stricăciunilor provocate de către Brahman. Din când în când, Ken spunea că va scăpa de ea, dar nu făcuse nimic pentru a-şi duce planul la îndeplinire.

- Dacă nu se întoarce până terminăm de mâncat, eu şi cu Josh o să ne ducem după el, declară Purdy.

Jamie ştia că angajaţii erau la fel de îngrijoraţi ca şi ea. Dar mai ştia şi că nu vor pleca atât de repede după el.

Ar fi fost o dovadă de neîncredere în el. Ca şi cum l-ar fi considerat incapabil să se descurce singur. Nici ea nu mai reacționa ca o femeie.

- Mulțumesc, Purdy, spuse ea.

In mod ciudat, Jamie se simțea acum mai în largul ei alături de angajați decât de Ken. Se acceptaseră

reciproc. Purdy o trata ca pe fiica lui, Charley făcea pe cavalerul, mereu la dispoziția ei. Cât despre Josh şi Kit, dacă la început intraseră la bănuieli, acum se comportau de parcă i-ar fi fost frați mai mari. Bănuia că fuseseră mustrați de către Ken. Pe de o parte, se simțea uşurată, dar pe de altă parte dorea ca ei să nu-şi închipuie cine ştie ce despre relațiile dintre ea şi Ken.

Auzi un zgomot uşor la uşa de la intrare. Peste câteva clipe, Ken se ivi în pragul uşii. Jamie răsuflă uşurată.

- Ah! în sfârşit!

Cu fața trasă, părea epuizat.

- îmi pare rău pentru întârziere, declară el aşezându-se.

Chiar dacă voia să-i reproşeze că munceşte prea mult, Jamie se abținu totuși. Nu era momentul, mai ales în prezența angajaților. îi făcu reproşuri indirecte, ca şi cum ar fi dorit să-l facă să plătească pentru ceasurile cât a stat neliniştită în aşteptarea lui.

- Nu-i nimic, mâncarea nu s-a răcit încă. Dar brioşele sunt reci şi, dacă le pun în cuptor să se

încălzească, se vor usca.

îi păru rău imediat pentru acestă ieşire neinspirată, foarte departe de felul în care ar fi vrut să-l trateze.

- Nu te deranja pentru mine, îi replică acesta, nu prea mi-e foame.

- Nu mă deranjează deloc, zise ea pe un ton sec.

Ken îi aruncă o privire rece, apoi nu se mai uită la ea. Din ce în ce mai furioasă pe ea însăşi, Jamie spuse:

- Un cowboy căruia să nu-i fie foame după o zi de muncă, iată ceva nou.

- Ei bine, se mai întâmplă. Am să-mi iau mai târziu ceva de ronțăit.

Spunând acestea, se ridică şi ieşi fără s-o privească. Il văzu cum se îndepărtează încet şi i se păru că merge ca un om care se poate prăbuşi în orice moment.

Jamie se întoarse spre oamenii din bucătărie. Aceştia serveau compotul de mere şi păreau jenați.

- Se întâmplă ceva, spuse ea. Aş vrea să ştiu despre ce e vorba.

- In locul dumneavoastră, declară Purdy, fără a-şi ridica privirea, n-aş vrea să ştiu.

Jamie nu mai insistă. Din partea lui Purdy, acest mesaj era plin de semnificații. Oare ce se întâmplase? La multă vreme după plecarea muncitorilor, în timp ce făcea ordine în bucătărie, tot încerca să afle ce ascundea incidentul din acea seară. După ce va termina treaba la bucătărie, îşi va găsi de lucru prin casă sub pretextul că

are de spălat nişte rufe. Ken va

apărea într-un moment sau altul, nu putea să stea cu stomacul gol până a doua zi. Se va îmbolnăvi. Ce-ar fi dacă i-ar duce ceva de mâncare în cameră? Nu, era imposibil, după ceea ce se întâmplase între ei.

La ora zece, deoarece Ken tot nu-şi făcuse apariția, Jamie se îndreptă fără zgomot spre uşa dormitorului său. Avea în brațe o lenjerie murdară.

în clipa în care trecea prin fața camerei lui Ken, uşa din fundul holului se deschise, iar el ieşi din baie, în blugi, cu bustul gol şi părul ud. Se opri brusc.

- Voiam să spăl câteva prosoape, declară Jamie, stânjenită.

în semiîntuneric, părea şi mai impunător. Semăna cu o statuie cioplită în stâncă, nemişcat, solid, sever. Din ochii săi parcă țâşneau scântei.

- Ken, ce s-a întâmplat?

Prea puțin îi păsa că era indiscretă cu întrebarea asta. Trebuia să-l ajute. Voia să-l ajute, să nu-şi piardă încrederea în el însuşi şi să renunțe.

- Du-te la culcare, Jamie, spuse el cu o voce obosită.

Nu se dădu la o parte.

- Nu, spune-mi ce se întâmplă.

Văzu atunci tot ceea ce întunericul ascunsese. Pe o parte a toracelui lui Ken era o imensă plagă, un hematom violaceu, mare cât mâna.

- Eşti rănit! strigă Jamie.

Se duse repede la el. Cu o grimasă de durere, ridică mâna pentru a o împiedica să se apropie. Nu în seara asta. Era atât de obosit, se săturase de tot, suferea, nu suporta să fie atins.

- Nu-i nimic, spuse el, totul e în regulă.
- Lasă-mă să mă uit!

Punând lenjeria deoparte, îi ridică umărul să vadă cât de gravă era rana.

- Pentru numele lui Dumnezeu, ce s-a. Intrebarea era inutilă. Se vedea foarte clar urma

lăsată de o copită care intrase adânc în piele. Ken căzuse de pe cal şi fusese călcat în picioare.

- Din fericire, rana nu e deschisă, comentă Jamie.

Trebuie să te doară îngrozitor.

Il privi plină de compasiune. Intoarse privirea. N-avea nevoie de mila ei. Nu o merita.

- Am stat o oră în apă caldă. Mi-a făcut bine.

Acum, aş vrea să rămân singur.

- Trebuie să ai grijă de rană. Sunt sigură că ai şi

nişte coaste rupte.

- Nu, e o simplă contuzie.

Un zâmbet forțat şi ironic îi apăru pentru o clipă pe buze.

- Stai liniştită, nu mi s-a perforat plămânul, adăugă el.
- Sper. Unde te-ai mai lovit?
- Te linişteşte dacă-ți spun că nu mai am alte răni?

Din vârful degetelor, Jamie încercă să vadă unde

mai era rănit. Un frison trecu prin corpul lui Ken, de parcă ar fi fost un animal rănit.

- Chiar nu vrei să-mi spui ce s-a întâmplat?
- Nu prea.

Cu blândețe, continua să-l examineze. Ken îşi dădu seama că atingerea era mai puțin dureroasă decât se temuse, dar nici plăcută nu era. îşi ținu răsuflarea, ceea ce îl făcu să aibă un spasm. Se ținu cu mâinile de uşă şi lăsă să-i scape o înjurătură.

- De ce nu vrei să-mi spui? insistă Jamie.

Ken strânse din dinți.

- Pentru că nu-mi face plăcere să aud comentarii despre felul în care ar fi trebuit să acționez în privința blestematei ăleia de iepe Brahman pentru a evita accidentul. Acum, dacă nu te deranjează, aş vrea să rămân singur.

Jamie îl privi drept în ochi şi spuse:

- Rănit în orgoliu, nu-i aşa? Stai liniştit, n-a murit nimeni din asta. Bine, nici nu se pune problema să te duci să faci o radiografie la Borger.

- Iar eu presupun că nici nu se pune problema să accepți să mă laşi în pace, nu?

- Intr-adevăr. Du-te şi întinde-te pe pat. Mă duc să văd ce medicamente găsesc prin casă pentru a te ajuta.

Ken nu protestă. La ce i-ar fi servit? Jamie ar fi afirmat că ştie să se poarte cu un cowboy şi o arăta.

Incet, se aşează cu mare greutate pe pat şi aşteptă, cu ochii fixaţi în tavan.

Niciodată în viaţa lui nu se simţise atât de deprimat. Nu numai din cauza căzăturii din acea după-amiază. De o lună şi jumătate, greutăţile şi eşecurile se acumulau. In zadar reparau Josh şi Kit cât mai bine cu putinţă clădirile, era evident că trebuie refăcut în întregime acoperişul grajdului. Vechiul motor eolian pe care Purdy şi Charley încercau să-l menţină în stare de funcţionare avea nevoie de o revizie completă. In numele tradiţiei, Bud refuzase întotdeauna să modernizeze echipamentul, dar la fermă nu erau pompe de apă. Acum nu se mai putea fără ele. Era o investiţie care trebuia făcută.

Şi apoi, mai trebuia făcut şi inventarul şeptelului. După Purdy şi Charley, numărul vacilor era cu cel puţin 10% mai mic decât numărul estimat. Ken nu-şi putea permite să piardă nici un viţel la vară. Nu putea

deci nici să scape de blestemata aia de Brahman care urma să fete peste câteva săptămâni.

Păţania asta cu Diavoliţa venea după săptămâni de întrebări, de îndoieli, de descurajare. în astfel de momente, viaţa la fermă i se părea insuportabilă şi se întreba dacă toate acestea merită atâta osteneală. Ajunsese să regrete că-şi legase viaţa de domeniul Blue Creek.

Jamie intră ţinând în mână o cutie plină cu tuburi şi

cu flacoane, dar şi cu pansament. Punând-o pe noptieră, se aşeză pe marginea patului. Se uită cu multă atenție la indicațiile scrise pe ambalajele medicamentelor. Lampa de pe noptieră dădea părului lui Jamie reflexe de văpaie care îl înfierbântau pe Ken, deja profund tulburat de prezența tinerei femei în camera lui, atât de aproape.

în acelaşi timp, această prezență îl agasa. Nu dorea deloc ca Jamie să asiste la spectacolul pe care-l oferea un cowboy decăzut şi blazat pe care-l da în clipa aceea, incapabil să se mişte, lăsat în voia ei. Această situație nu făcea decât s-o îndepărteze de el, cu atât mai mult cu cât, de câteva săptămâni, o simțea rece şi distantă.

Totuşi, în seara aceea părea grijulie, săritoare, protectoare.

- Relaxează-te, spuse ea, cu mâna aşezată pe brațul lui Ken. Ai luat deja? întrebă ea, arătându-i un tub cu comprimate antiinflamatorii.

- Am luat când m-am întors.

- Mai ia una!

Ii întinse paharul cu apă şi îl ajută să se ridice într-un cot. Apoi, luă puțină cremă în mână şi o întinse încet pe rană. Ken avu mai întâi o senzație plăcută de prospețime şi de uşurare, iar apoi simți cum îi arde pielea.

- O, Doamne! Ce e în crema aceea?

- O alifie pentru contracturile musculare. Mentolul

dă această senzație de căldură.

Jamie îi masa uşor pielea vătămată. Iritația începuse să se oprească sub influența medicamentului. Ken începea să se destindă şi să se simtă mai bine.

- Aşa deci, iapa aceea buclucaşă a început iar să facă după cum o taie capul? întrebă ea.

- Vrei să spui că face în continuare la fel. Nu numai că se duce în băltoacă, dar mai ia cu ea şi din junci, care nu prea ştiu să mai iasă de acolo. Trebuie neapărat să împrejmuiesc această băltoacă. Din păcate, suntem în întârziere cu multe alte lucruri, mult mai urgente. Şi apoi, nu-mi convine deloc faptul că trebuie să investesc în asta. Oricum, ai avut

dreptate: am văzut urme de coioți şi de pume prin zonă. Fără a mai pune la socoteală perioada de fătare care se apropie.

- Dacă această iapă este singura care vrea să se ducă în acea băltoacă, de ce să nu fie închisă într-un loc împrejmuit până la primăvară? Juncile nu se vor mai duce singure.

- Aş vrea totuşi s-o dresez.

Ken îşi duse mâna la ochi.

- Ar fi în stare să ucidă toate celelalte animale.

Cum Jamie râse uşor, se ridică într-o rână pentru a se uita la ea. Genele lungi îi ascundeau privirea. Atingerea lor pe piele era pesemne la fel de plăcută precum e atingerea mătăsii. Nu i se păruse niciodată atât de feminină şi de atrăgătoare.

- întoarce-te, spuse ea. Am să-ți dau cu niște cremă pe spate, înainte de a-ți pune acest bandaj în jurul pieptului.

Ken se supuse, surprins să constate că durerea dintre coaste nu mai e atât de mare. Cu fața spre pernă, se lăsă în seama ei pentru a fi îngrijit. Tratamentul îi ușura nu numai trupul, ci și corpul

- Vai! strigă Jamie. Ai vânătăi și pe aici.

- Știu!

- Ken, n-aş vrea să mă amestec în treburile altuia, dar cum s-a întâmplat?

Atingerile erau din ce în ce mai suave, ca pentru a pansa rana pe care o creease orgoliul.

- Promit că n-am să te critic.

Legănat de această voce blândă, Ken suspină. La urma urmei, de ce nu i-ar povesti pățania.

- Iapa coborâse în băltoacă, iar după ea venise și o juncă. Am reușit s-o scot pe aceasta din urmă fără nici o problemă, dar iapa nu voia să iasă în ruptul capului. Ba mai mult, se îndrepta spre cei câțiva pruni sălbatici din mijloc. Știam că, dacă va reuși să se ascundă acolo, nu voi mai putea s-o scot. Aş fi putut s-o las să facă ce vrea, deoarece celălalt animal era în afara oricărui pericol, dar n-am suportat ideea că mă sfidează. Atunci.

- Atunci?

Ken își înfundă și mai mult fața în pernă. Vocea sa se auzi foarte încet.

- Atunci, am aruncat lasoul. Fără să mă gândesc.

Eram foarte furios. Numai că asta a scos-o şi pe ea din minţi şi s-a ridicat pe picioarele din faţă. In momentul în care ajunsese la înălţimea mea, am luat-o la galop cu Gringo, dar lasoul a trecut pe sub burtă şi s-a prins de una din copite.

- O, Doamne! suspină Jamie.
- Ghiceşti continuarea: s-a revoltat şi.

Jamie nu-l mai asculta. îşi imagina scena: calul se ridicase pe picioarele din spate, Ken azvârlit din şa, agăţat de oblânc, iapa trăgând ca o turbată de coardă pentru a scăpa. Nu de puţine ori în timpul unui rodeo văzuse tineri concurenţi neexperimentaţi într-o astfel de situaţie critică. Asta îi făcea întotdeauna să râdă pe cowboyii experimentaţi. Poate că îşi exorcizau în acest fel propria teamă de a se găsi într-o bună zi într-o situaţie similară.

- Şi ai căzut.

- Grămadă, pe spate. Am văzut nişte copite care loveau pe deasupra capului meu. M-am dat la o parte rostogolindu-mă şi Gringo m-a atins cu una din copitele din spate în timp ce se retrăgea.

- Ai avut noroc. Dacă te-ar fi atins cu copitele din faţă.

Jamie tăcu o perioadă de timp. După care, reluă:

- Ce s-a întâmplat apoi cu iapa şi cu Gringo?

- Calul, pe jumătate împiedicat, era din ce în ce mai agitat. Nu aveam nici o şansă pentru a mă urca din nou

în şa fără să fiu ucis. Atunci. am tăiat lasoul.

Slavă cerului, se gândea el, că Jamie nu-i poate vedea faţa. Ştia prea bine ce ruşine reprezintă pentru un cowboy tăierea lasoului. Era un eşec, o înfrângere

care-i arăta incompetenţa. Va izbucni în mod sigur în râs. In loc de asta, Jamie declară pe un ton uşor voalat:

- Extremitatea lasoului era, aşadar, legată de şa.

Surprins, Ken ridică uşor capul de pe pernă:

- Da, aşa m-a învăţat Bud să lucrez.

- Inţeleg. Unchiul dumneata ţinea foarte mult la tradiţii. Asta e o veche tehnică pe care cowboyii o mai folosesc şi acum la întrecerile de rodeo, pentru a impresiona publicul. Dar la o fermă, această metodă are nevoie de condiţii bune, un teren plat, un cal experimentat, animale liniştite. Dacă aceste condiţii nu sunt îndeplinite, trebuie procedat altfel. E prea riscant şi, în caz de probleme, se ajunge la catastrofă.

- Cum s-a întâmplat astăzi.

- Ken. Nu e nimic ruşinos în faptul că ai fost aruncat din şa sau că nu ai putut ţine o turmă laolaltă. Asta se întâmplă şi celor mai buni cowboy. Intr-o zi, tatăl meu a fost târât de un animal pe mai bine de cincizeci de metri, lasoul fiind înfăşurat în jurul gleznei. Era furios.

- Imi închipui!

Ken îşi întoarse capul într-o parte. Se simţea mai bine de când îi povestise ce i se întâmplase lui Jamie. I se părea că reuşise să recreeze momentele de

intimitate pe care le trăiseră împreună la restaurantul din Borger. Amândoi se arătaseră într-o lumină care-i apropiase mai mult decât ar fi făcut-o o relație fizică. Ştia că nu se înşală în privința lui Jamie: va fi o mamă foarte bună, deoarece avea sensibilitatea şi tăria de caracter necesare.

- Cred că am să transform iapa asta în carne de fript, reluă el.

- Nimic nu te poate ajuta să-ți refaci moralul mai bine decât mirosul de frigărui.

Râseră din toată inima. Brusc, Ken se schimonosi de durere.

- Au! Mă dor coastele!

- Dor oricum mai puțin decât amintirile.

- Revii foarte des asupra trecutului, Jamie.

- Pentru a regăsi momentele plăcute.

- Petrecute alături de tatăl tău, presupun? Era un cowboy pe cinste, nu?

- Cel mai bun dintre toți.

Ken se întrebă dacă va avea şi el într-o zi calitățile care să-i permită să se bucure de atâta iubire şi respect.

Această fidelitate față de amintirea tatălui său îl mişca profund la Jamie, din ziua în care venise la

fermă cu acea pălărie pe cap, pălărie care simboliza toată

iubirea pe care i-o purta.

- Jamie, o să-mi povesteşti cândva ce s-a întâmplat între tine şi tatăl tău?

- Poate. se poate sta de vorbă cu dumneata, după câte văd.

- La ce te raportezi când spui asta? La ceilalţi bărbaţi?

- Nu, la ceilalţi cowboy.

Ken îşi ţinu răsuflarea. Aşa deci, în pofida păţaniei din ajun, Jamie avea în continuare încredere în el. Era, de bună seamă, diferit de bărbaţii pe care-i cunoscuse până atunci. Ii plăcea să discute despre lucruri în profunzime. Iar asta nu o putea face cu angajaţii săi. Nu erau prea vorbăreţi şi considerau că nu fuseseră angajaţi pentru a vorbi. Simţea că Jamie vrea să-l ajute, aşa cum dorea să facă şi el pentru ea.

In clipa aceea înţelese că că nu trebuia să încerce să-i demonstreze - nici să-şi demonstreze - că va deveni un cowboy la fel de bun ca James Dunn sau Bud Hamilton. Niciodată nu va fi asemenea lor. Trebuia să fie el însuşi. Din clipa în care părinţii săi îl părăsiseră, la vârsta de şapte ani, simţea un imens gol în el. Convins că nu le merita dragostea, se agăţase aproape cu disperare de tandreţea ursuză a unchiului

său. Dar asta nu-i fusese de ajuns. Prietenia lui Jamie îi va permite să-şi recâştige încrederea în el însuşi.

- în loc să tai iapa, o poţi vinde la un preţ foarte bun.

Cu banii luați, poți cumpăra un alt animal pe punctul de a făta. Nu vei ieşi în pierdere.

- M-am gândit şi eu la asta, spuse Ken cu o seninătate care-l surprinse şi pe el, dar aş avea impresia unui soi de renegare. M-am gândit s-o mai țin puțin. Sunt la fel de încăpățânat ca şi ea.

- Dumneata eşti proprietarul! spuse Jamie pe un ton glumeț. Bine, acum, stai într-o parte pentru că vreau să-ți bandajez bustul.

- Ştii, Jamie, îmi place mult să stau de vorbă cu tine.

- Şi mie. Mi-a fost teamă că. vei renunța.

- Am fost pe-aproape. Dar acum, nu se mai pune o astfel de problemă.

- Cu atât mai bine. Gata, am terminat.

Ken se prăbuşi cu capul pe pernă.

- Mulțumesc pentru îngrijiri, Jamie.

Aceasta părăsi camera nu peste mult timp.

Capitolul 1

Jamie străbatea bucătăria în lung şi-n lat, oprindu-se din timp în timp pentru a se uita pe uşă sau pe fereastră. De-abia trecuse de ora trei şi era întuneric beznă. Unul din acele viscole groaznice se abătuse asupra ținutului, aşa cum se întâmplă adesea în regiunea Panhandle. Pe un asemenea vânt rece însoțit de ninsoare, vitele aproape că nu mai puteau respira. Vițeii nou-născuți mureau de frig. In plus, oamenii riscau să se rătăcească.

Aştepta întoarcerea lui Ken şi a celor patru cowboy.

După ce pregătise cafeaua, îi telefonase de trei ori mamei sale, ascultase radioul, nu mai ştia ce să facă. Devenea din ce în ce mai nerăbdătoare. Nu era făcută pentru rolul de femeie aşteptând întoarcerea oamenilor, neputându-i ajuta decât servindu-le o cafea fierbinte.

Cu atât mai mult cu cât ştia cât de periculos e un astfel de viscol. Era neliniştită mai ales pentru Ken. Dacă, în trecut, lucrase la Blue Creek, o făcuse numai pe perioada verii. Vântul acesta cu viscol era ceva nou pentru el.

Stând în faţa ferestrei, cu braţele încrucişate, cu privirea scrutând peisajul de afară, rememoră ce i se întâmplase în ultimele săptămâni. De la accidentul pe care-l suferise Ken, relaţia dintre ei se complicase serios. Nu mai puteau să-şi ascundă atracţia reciprocă pe care o simţeau unul pentru celălalt. Dar ceva îi separa, ca o barieră de netrecut.

Jamie nu prea înţelegea ce i se întâmplă. Oare nu-i fusese de-ajuns eşecul pe care-l avusese cu Henry?

Pentru a nu cădea pradă farmecului lui Ken, Jamie stătea cât mai departe de el şi aborda numai subiecte fără implicare personală. Seara, aşezaţi la masă, îşi povesteau evenimentele zilei. Aprecia aceste clipe în care putea să-i împărtăşească din experienţa ei..

Zări o siluetă în decorul de afară. Un bărbat călare. Jamie îşi puse haina pe ea, îşi luă mănuşile, îşi puse căciula pe cap şi se duse repede să deschidă uşa din spate.

în acea după-amiază, legase o coardă de balustrada peronului. își legă extremitatea liberă în jurul taliei și

începu să coboare scările. Viscolul îi biciuia fața, aproape orbind-o. Dar nu scăpa din ochi forma care se îndrepta spre casă.

Era Ken. Suspină de uşurare.

Când o zări, îi strigă:

- Jamie! Ai înnebunit? Intoarce-te în casă!

- M-am legat cu o coardă.

Se apropie şi îl prinse pe Gringo de hățuri. Pe vântul acela, chiar şi calului îi era greu să-şi mențină echilibrul.

- Unde sunt oamenii? întrebă ea.

- Sper că s-au refugiat la ferma familiei Shelton. Erau pe-aproape când a început viscolul.

Datorită vântului puternic, Jamie auzea cu mare greutate vocea lui Ken.

Işi acoperise gura şi nasul cu un fular plin de gheață. Işi îndesase căciula pe ochi, îşi ridicase gulerul şi părea înghețat, epuizat şi, mai ales, teribil de îngrijorat - din pricina angajaților săi, a vitelor şi a fermei. Un vânt atât de rece însoțit de zăpadă putea însemna năruirea tuturor speranțelor sale.

- Vino! Să intrăm repede înăuntru!

- Nu, trebuie să mă întorc. Am găsit-o, în sfârşit, pe Bessie, care stătea să fete şi pe care o caut de azi-dimineață.

- A fătat între timp?

- Nu, a intrat în travaliu.

Jamie înțelese imediat care era problema. Fie naşterea întârziase prea mult, fie vițelul era prea mare. Asta dacă nu cumva murise în pântecele mamei sale. Orice era posibil. Iar vremea proastă nu-i ajuta deloc.

- Unde e acum?

- Am reuşit s-o duc în grajd. Am venit după ajutorul tău, Jamie. Nu pot face nimic fără tine.

- Vin imediat. Du-l pe Gringo la adăpost, iau nişte lucruri şi te prind din urmă.

După zece minute, ajunse la grajd şi-l găsi pe Ken aplecat asupra viţicii în travaliu. Animalul părea îngrozit. Se întindea, se ridica, apoi se culca din nou, căutând să-şi găsească poziția cea mai bună pentru a făta. Mugea într-una, de teamă şi de durere în acelaşi timp.

- E bine, draga mea, spuse cu blândețe Jamie, cu mâna întinsă spre vacă. Totul o să fie bine.

încetişor, se apropiară de animal, încercând s-o liniştească, fie vorbindu-i, fie prin gesturi. Apoi o aşezară în picioare, rezemată de un perete subțire de lemn. Aplecați asupra animalului, încercau să vadă cam în cât timp va făta. Fețele lor aproape că se atingeau, iar respirația li se contopea în aerul rece al grajdului.

- Zăresc o copită, declară Jamie. Numai una, din păcate. Trebuie s-o căutăm şi pe cealaltă. Ai un forceps?

Fără să mai aştepte să i se răspundă, îşi scoase vesta şI cămaşa pe sub care purta o jiletcă. Suflecându-şi

mânecile, se spălă pe mâini cu apă şi săpun într-o chiuvetă de prin preajmă. Apa rece îi dădu fiori.

In clipa în care se întorcea, surprinse în privirea lui Ken o sclipire ciudată. Era, fără îndoială, surprins s-o vadă că preia frâiele operaţiunii. Apoi îşi aminti că nu purta mai niciodată sutien. Hainele ample pe care le purta îi ascundeau formele. Dar acum, conturul pieptului ieşea în evidenţă prin vesta pe care-o purta.

Il privi în ochi. Ei bine, da, era femeie.

Ken îşi scoase şi el haina.

- Ce pot face? întrebă el.

- Spală bine forcepsul, e mai bine să luăm toate măsurile pentru a evita o infecţie. Merge? Foarte bine, acum înfăşoară talpa piciorului cu un lanţ, aşa! Perfect. Nu, nu trage atât de tare.

Jamie ştia cât de priceput trebuie să fii într-o asemenea situaţie pentru a nu răni nici mama, nici puiul. Depărtându-se puţin, pentru cazul în care viţica s-ar enerva, împinse copita legată în interiorul pântecelor animalului. Apoi trase celălalt membru, îl scoase şi-l legă de un lanţ. Capul viţelului era acum

aşezat cum trebuie între cele două picioare, gata să iasă afară. Nu le mai rămânea decât să aştepte contracţiile mamei.

Timpul trecea. Eforturile viţicii de a făta rămâneau fără rezultat: viţelul nu se mişca.

- Să trag puţin de lanţuri? întrebă Ken.

- Să aşteptăm următoarea contracţie. Să tragi puţin.

Ținând cu fermitate lanțul în mână, Ken se execută, dar fără rezultat. Animalul părea epuizat. Neliniştea puse stăpânire pe Jamie: vițelul era fără îndoială prea mare. Risca să moară sufocat înainte de a se naşte.

- Trebuie salvat, spuse ea în şoaptă.

- Să trag mai tare?

- Da, dar fii atent să nu răneşti vaca.

Jamie îl auzise adesea pe tatăl ei spunând că vaca trebuie crutată. Totuşi, în clipa aceea, reacția ei era mai degrabă cea a unei femei decât a unui fermier. Ca şi a unei mame. în starea în care se afla, vaca era la fel de fragilă şi de vulnerabilă ca un bebeluş - ca bebeluşul ei, ca micuța Hettie. Iar Jamie se simțea la fel de responsabilă pentru viața vacii şi a puiului ei, aşa cum se simțea responsabilă pentru fiica ei. Voia neapărat să-i salveze.

- Jamie.

Ken părea foarte neliniştit.

- Trebuie să provocăm naşterea. Contracțiile sunt din ce în ce mai rare, vițelul nu ne ajută.
- O să meargă.
- Crezi? Mă tem că nu. Dacă puiul a murit.
- Nu! urlă Jamie.

Intorcându-se spre Ken, îl fulgeră cu privirea. Niciodată nu renunțase înainte de a-şi pierde ultima speranță. Să operezi un animal pentru a extrage fătul mort din pântecele său i se părea o încercare de nesuportat.

- Las-o pe Bessie să facă ce are de făcut.

Mulțumeşte-te să o ajuți.

- Asta şi fac, Jamie. Dar vezi bine că nu serveşte la nimic: vițelul nu mişcă, iar mama e epuizată. Bud.

- Ştiu, şi tatăl meu ar fi tras cu toată puterea. Aceasta e reacția pe care o are un bărbat. Se vede că nu ştiți ce înseamnă să aduci un copil pe lume. Cunosc o mulțime de fermieri care îşi lasă animalele să se descurce singure în mijlocul păşunii, iar dacă vaca moare cu vițelul în burtă sau pe jumătate ieşit, cu atât mai rău pentru ea. Oricum, nu era o bună reproducătoare. Asta e legea junglei. Aşa vrei să procedezi?

- Nu, Jamie.

- In cazul acesta, dă-le o şansă.

Mai trecu puțin timp. Bessie gemea în continuare şi, în rarele momente în care era linişte, îşi simțea

inima bătând cu putere. în cele din urmă, se înțeleseră din priviri că e mai bine să scoată vițelul din burta vacii cu toată forța. în clipa în care trupul acela mic poposi pe paie, lui Jamie i se puse un nod în gât. Se aşeză lângă el şi încercă prin toate mijloacele să-l aducă la viață. îşi introduse un deget în gura lui, apoi încercă să-l facă să-şi vină în simțiri apăsând cu mâna toracele. Totul fu în zadar.

Ken se întoarse cu spatele şi făcu câțiva paşi înapoi. Cu o energie pe care numai disperarea ți-o poate da, îl scutură cu toată forța, înainte de a-i da drumul, resemnată în cele din urmă. Bessie întoarse capul spre puiul ei şi începu să-l adulmece.

- Nu! strigă Jamie, dând-o la o parte. Nu te lega de el.

- Las-o în pace! spuse Ken printre dinți. Lasă-i în pace pe amândoi.

Stăpânindu-se să nu izbucnească în plâns, tânăra femeie închise ochii. Asta era viața la o fermă: viață, moarte, o luptă continuă. Fremătă. Acum, după trecerea prin această încercare, frigul punea stăpânire pe corpul şi pe inima ei. Ken îi puse vesta pe umeri.

- Dă-mi o găleată, spuse Jamie. Are ugerul plin de lapte.

- E mai bine să n-o mulgi, laptele va pieri de la sine.

- Totuşi, n-o putem lăsa să sufere!

- Bine, am să mă ocup eu de asta.

Luând-o pe Jamie de umeri, Ken o făcu să se răsucească pe picioare şi o conduse spre ieşirea din grajd.

- Du-te în casă. Termin ce mai am de făcut şi vin şi eu.

Nelăsând-o inima să lase aşa vaca, Jamie deschise gura pentru a protesta. Ken o făcu să înțeleagă că nu mai are nici un rost să insiste.

Fugi alergând prin zăpadă. Cum intră în camera ei, se dezbrăcă. Apoi se duse repe să-şi facă un duş. Lăsă apa să curgă mult timp şi cu putere. Trebuia să se spele de acel eşec, de eşecul pe care-l avusese în fața lui Ken, care nu-şi putea permite să piardă nici un animal, față de ea însăşi, responsabilă de moartea acelui vițel. In loc să se comporte ca un fermier, se lăsase condusă de reacțiile de

femeie şi de mamă. Imaginea vacii mugind deasupra corpului puiului ei o va bântui mult timp de-acum încolo.

Ce putea face acum? Să nu mai lucreze la o fermă? Să părăsească Blue Creek, să se întoarcă la mama ei, ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat, ca şi cum n-ar fi afectat-o acest eşec?

„ Trebuie să te accepți aşa cum eşti“, spusese Ken.

Ştia ce dorea să fie: o mamă bună, un bun fermier. Nu prea avea o idee clară despre ceea ce era în realitate. Nu se putea accepta aşa cum se simțea în acea clipă.

Brusc, opri apa, se şterse repede, îşi puse o pereche de pantaloni şi o cămaşă pe ea şi, cu părul ud dădu buzna la telefon. Nu mai putea aştepta momentul de singurătate al serii pentru a-şi suna mama. Trebuia să vorbească cu Hettie, să creeze legătura cotidiană cu fiica ei, să simtă că fiica ei are nevoie de ea, tot aşa cum avea şi ea.

în fața uşii, trase cu urechea. în afară de radio, pe care uitase să-l oprească, nu se auzea nimic. în bucătărie îl găsi totuşi pe Ken, aşezat la masă cu o ceaşcă de cafea în față.

Făcuse şi el un duş şi, după toate aparențele, o aştepta. Jamie rămase pironită locului. Dacă exista cineva pe care voia să-l evite, era tocmai el. Era un obstacol între ea şi fiica ei, de care numai telefonul din capătul culoarului o despărțea.

- Jamie., făcu Ken.

- Vreau să dau un telefon, spuse ea scurt. Pot să mă duc în biroul tău?

Ken puse ceaşca pe masă.

- Nu din cauza ta a murit vițelul. Oricum, n-ar fi supraviețuit.

Jamie se îndrepta spre uşa de la bucătărie care dădea spre culoar. Când trecu prin fața lui, Ken o prinse de braț.

- Nu e vina ta. Ai făcut tot ce-ai putut.

Tânăra se eliberă din strânsoare.

- Dacă aş fi făcut tot ce-aş fi putut, acum vițelul ar fi fost în viață. Dă-mi voie să trec, te rog.

O privi cu un aer trist, după care spuse:

- Dansează cu mine, Jamie.
- Poftim?
- Dansează cu mine, repetă el, arătând spre radioul deschis.
- Glumeşti, nu-i aşa?
- Nu.

Ken o luă în brațe. La început încordată şi recalcitrantă, Jamie se lăsă până la urmă în voia muzicii.

- De ce vrei să dansezi?
- Pentru a te ține puțin în brațe.

O strânse uşor la piept, apoi îşi lipi obrazul de părul acela sălbatic. Jamie luptă puțin pentru a nu ceda, pentru a nu se lăsa dusă de val, dar sfârşi prin a capitula.

Nevoia de a comunica cu fetița ei dispărea în spatele legăturii puternice care exista între ea şi Ken.

Se mişcau agale, în ritmul unui slow languros care

vorbea despre regrete, îndoieli, întrebări despre viitor,

despre suferinţe şi bucurii. Da, se gândea Jamie, totul se leagă, aşa cum se întâmplase cu suferinţa pricinuită de moartea tatălui ei şi bucuria pe care i-o adusese naşterea fiicei sale.

Simţi cum o podidesc lacrimile. Până atunci, chiar şi în momentele cele mai dureroase, reuşise să-şi păstreze calmul, să nu-şi arate suferinţa.

Se cuibări la pieptul lui Ken, agăţându-se parcă de el, de forţa lui, iar el o strânse cu pasiune. Şi el avea la fel de multă nevoie de ea, precum avea ea de el.

- Ken, murmură ea, orice s-ar întâmpla în timpul acestei furtuni, chiar dacă vei pierde animale, te rog, nu lăsa să piară Blue Creek. Sunt alături de tine. Am să te despăgubesc pentru viţelul pierdut.

- Nu, Jamie, nici nu se pune problema.

- Atunci, am să te ajut cu toată puterea mea. Evident, cu condiţia să nu renunţi.

- N-am să renunţ, spuse el luându-i bărbia între mâini. N-aş putea.

Uitându-se cu atenţie la Ken, Jamie descoperi deodată tot ceea ce reprezenta personalitatea lui complexă: un amestec de forţă şi de blândeţe, de îndoială şi de curaj, de autoritate şi de încredere. îşi dădu seama că vorbeşte cu sinceritate.

Plecând privirea, îngăimă:

- Dansez foarte prost.
- Nici eu nu stau mai bine. Ar trebui să iau cursuri de dans.
- Nu-i nevoie, te descurci bine. Pentru unii cowboy, a dansa e la fel de important ca şi a şti să se joace cu lasoul.

Tânăra duse mâna la gură, îngrozită de propriile vorbe.

- O, iartă-mă Ken, nu voiam să.
- Nu-i nimic, Jamie. Să nu mai vorbim despre asta.

Nu părea încercat nici de amărăciune, nici de tristețe, spunând acestea. După o clipă de tăcere, adăugă:

- Am remarcat ce-ai făcut în ultima vreme. Grație eforturilor tale, Rosie a progresat mult. Pe de altă parte, Kit mi-a povestit că ai salvat mai multe animale bolnave aduse la grajd de Purdy şi de Charley. Eu însumi am apreciat nu de puține ori sfaturile şi ajutorul tău.
- Cu toate astea, astăzi am dat greş.
- Ai făcut tot ce-ai putut. Pur şi simplu, nu i-a fost dat să trăiască acelui vițel. Nu e vina nimănui.
- Ba da, e vina mea. Am reacționat ca o ma., ca o femeie. Nu m-am comportat ca un adevărat cowboy.
- Fals! N-ai salvat vițelul, dar ai salvat mama. Mulți fermieri ar fi sacrificat-o.

- Ce-o să faci cu Bessie, Ken?
- Am să-i mai dau o şansă mai târziu.

Ken se uită în ochii lui Jamie.

- Nu crezi că mai merită o şansă? adăugă el.
- Ba da, răspunse ea iară a sta pe gânduri. Cu

siguranță.

- Ei bine, şi tu meriți o şansă, Jamie. Mi-ai arătat cât eşti de competentă şi cât de mult te preocupă viața de la fermă.

Un zâmbet amuzat îi apăru în colțul gurii.

- Ar fi o prostie din partea mea să nu profit de experiența ta, nu?

Jamie îi răspunse zâmbind complice, iar Ken continuă:

- M-am gândit să-ți încredințez caii şi vitele care se găsesc în spațiile împrejmuite. Josh şi Kit vor pleca după marcarea animalelor, iar din acel moment voi avea nevoie de cineva care să supravegheze animalele. Asta înseamnă că vei avea mult de lucru, deoarece te vei ocupa în continuare de casă şi de bucătărie. în schimb, vei fi mai bine plătită.

De o bună bucată de vreme nu mai dansau, stând nemişcați unul în brațele celuilalt, în mijlocul camerei. Jamie nu ştia ce să spună. Aşteptase atât de mult acest moment, dar acum nu se mai simțea demnă de încrederea lui Ken. în clipa în care dorea atâta să reuşească, nu fusese la înălțime...

- Iți e milă de mine. Iată de ce îmi oferi această slujbă.

- Nu, Jamie, nu ştiu dacă asta e cea mai bună soluție pentru noi doi, dar meriți o şansă. Uneori, am senzația că poți să reuşeşti tot ceea ce-ți propui.

Jamie se îndepărtă puțin de Ken. Privirile li se încrucişară. In clipa aceea, Jamie ştiu că se îndrăgostise

de Ken.

De aceea, se apropie de Ken şi-l sărută cu pasiune. Acesta îi răspunse cu aceeaşi ardoare. Rămaseră aşa pentru o vreme, uniţi până la contopire de forţa iubirii. Un bărbat şi o femeie dansând eternul pas în doi al corpurilor înlănţuite, al inimilor unite. Lumea se reducea la ei doi, mai bogaţi prin ceea ce puteau crea împreună.

Simţindu-se, în sfârşit, eliberată de temerile şi reticenţele sale, Jamie savura fericirea de a fi femeie, de a se abandona în braţele bărbatului pe care-l iubea, fără teamă, fără reţineri. Nimic altceva nu mai conta în acel moment. Ken era bărbatul pe care-l aşteptase, cel care o întregea.

- O, Ken! Eşti un bărbat minunat. Graţie părinţilor tăi.

Ken tresări şi făcu un pas înapoi.

- Nu lor le datorez asta.

O ţinea în continuare la piept. Dar, părea dintr-o dată absent şi departe. Lui Jamie îi păru rău că rupsese vraja acelui moment. Mângâindu-l pe obraz, îl întrebă încetişor:

- Vrei să-mi spui ce s-a întâmplat?

- Nimic special. Pur şi simplu, copilăria mea n-a fost la fel de fericită ca a ta.

- Stai liniştit, şi eu mă certam cu tatăl meu. Era un cowboy independent, încăpăţânat, autoritar. Mă lăsa liberă, dar.

Jamie tăcu. Evita să vorbească despre asta cu mama ei. în

schimb, lucrurile stăteau altfel în privința lui Ken. îi va vorbi altă dată despre asta, deoarece acum dorea să-i asculte povestea.

- într-o bună zi, am să-ți spun povestea vieții mele. în seara asta, vreau s-o aud pe a ta.

Ken închise ochii şi suspină.

- Părinții mei au divorțat când aveam şapte ani. Nu prea i-am mai văzut după aceea. Aveau viața lor, iar eu am fost nevoit să mă descurc singur.

Se depărtă de ea şi se duse la fereastră, continuând să vorbească:

- Vara, eram invitat aici de unchiul meu. El a fost singura mea familie. Chiar dacă era ursuz, alături de el aveam sentimentul că exist. Când plecam la Dallas pentru a mă duce la şcoală, ştiam că vara viitoare mă voi întoarce la Blue Creek şi viața va fi ca înainte. Bud şi-a dat seama că sunt foarte ataşat de locul acesta. De aceea mi-a lăsat ferma, în pofida lipsei mele de experiență. Ken se întoarse brusc.

- Sunt zile în care încerc să-mi dau seama ce ar fi făcut Bud într-o situație anume, dacă ar fi fost în locul meu şi am sentimentul că am progresat. Ştiu, în egală măsură, că sunt diferit de el. Mă străduiesc să rămân fidel la ceea ce mi-a transmis, încercând în acelaşi timp să administrez ferma după cum vreau. Ştiu că numai astfel îmi voi găsi echilibrul şi mă voi simți împăcat.

- Ce s-a întâmplat cu părinții tăi?

- Tatăl meu s-a recăsătorit şi locuieşte la Huston. Cât

despre mama, prioritatea ei este cariera. De altfel, foarte rar o vedeam la Dallas. Evident, îi iubesc pentru că sunt părinții mei. Dar, uneori, cred că n-ar fi trebuit să aibă un copil.

Jamie încerca să-şi imagineze viața unui copil care se considera un accident în viața părinților săi. Asta o făcu să se gândească la propria ei poveste. « Spune-i totul, o tot îndemna o voce în ea însăşi. Explică-i pentru Henry şi Hettie, va înțelege."

- Ken, începu ea. Trebuie. Eu.

Nu se simțea în stare să-şi divulge secretul. Totuşi, Hettie nu era o eroare în viața ei. Nu trebuia să încerce să rescrie trecutul în funcție de visele ei actuale. Trebuia să-l accepte pentru a merge mai departe.

Ce aştepta de la Ken? Ce rol putea juca în viața ei? Avea nevoie de încrederea lui. Or, dacă îi va spune

că-şi abandonează copilul, nu va mai avea încredere în ea. Nu ar putea suporta aşa ceva.

- Ken, spuse ea, îți mulțumesc pentru încrederea acordată. PoțI conta pe mine, mă voi achita cum se cuvine de sarcina mea.

Se făcu din nou tăcere în bucătărie. Cu inima bătându-i, Jamie aştepta un cuvânt din partea lui Ken, care nu veni. Se mulțumi să dea din cap, după care părăsi încăperea. După câteva secunde, îl auzi intrând în birou.

Acum putea să-i telefoneze fiicei sale. Cu moartea în suflet, trecu prin fața aparatului, fără să se atingă de el, apoi ieşi din casă. Avea nevoie de Hettie şi de Ken în egală măsură. îşi dorea imposibilul.

Capitolul 8

Ken auzi un zgomot de paşi apropiindu-se de birou. Brusc, usa se deschise. Jamie era în pragul uşii, preocupată, având pe cap pălăria aceea ponosită.

- Intră! spuse el.

închizând usa după ea, înaintă până la masă. Afară, se auzeau vocile angajaților care se pregăteau pentru strângerea de a doua zi a turmei si marcarea vitelor. Soarele pătrundea în cascadă pe fereastră si se putea zări iarba de un verde crud pe care ploile din ultima vreme o făcuseră să crească foarte mult. Priveliştea dezolantă a pământurilor goale făcuse loc unui décor luxuriant pe care apusurile de soare îl scăldau într-un auriu strălucitor.

Era cea mai frumoasă perioadă din viața la o fermă, momentul în care fermierul, trecând călare prin

mijlocul turmei sale, îi descoperă bogăția, multitudinea viţeilor nou-născuți la sfârşitul iernii.

Ken se considera destul de norocos: nu pierduse decât foarte puţine animale în timpul furtunii din martie. După estimările sale, Blue Creek era salvat.

-Am aflat vestea de la Purdy, declară Jamie, de-abia mai răsuflând. Clan a avut un accident grav?

- S-a rănit la mână, dar asta nu-l va împiedica să continue să concureze, după spusele tatălui său.

îmi pare rău pentru Clan, declară Jamie. Rodeoul este un sport periculos.

- Când a ales această cale, ştia foarte bine lucrul acesta. îmi pare totuşi rău că nu poate veni mâine să mă ajute la marcarea vitelor.

- Ştiu. Dacă.

Jamie ezită, trecând greutatea corpului de pe un picior pe altul. Ken observă că purta aceleaşi haine ca în ziua în care venise pentru prima dată la fermă, în ianuarie.

- Eram sigur că vrei să-mi faci o propunere.

- Ai nevoie de cineva pentru a-l înlocui.

- Am nevoie de un bun cowboy.

- Sau de cineva care să cunoască felul tău de a lucra.

Ken se lăsă pe spătarul scaunului. Trebuia să se gândească. In zonă, fermierii obişnuiau să se ajute unii pe alții pentru marea adunare de primăvară a vitelor. Operația se întindea pe mai multe săptămâni, fiecare consacrând o săptămână propriei ferme. Era o muncă extenuantă care cerea o mare putere de îndurare din partea oamenilor şi a cailor, multă competență. Evident, cowboyii buni care să fie disponibili în această perioadă a anului erau foarte rari.

- Aşa e, ar fi mai bine aşa, reluă Ken, gânditor. Am nevoie de cineva disponibil imediat.

După câteva secunde, Jamie adăugă pe un ton provocator:

- Ca mine, de exemplu.

Se aştepta la asta.

- Pot să mă integrez în echipă, continuă ea. Ai spus că vrei să-mi acorzi o şansă: acesta e momentul pentru a vedea dacă poţi avea sau nu încredere în mine.

- Am încredere în tine, ştii bine asta. Dar o mare responsabilitate va apăsa pe umerii tăi în zilele următoare. Să hrăneşti cowboy epuizaţi şi înfometaţi, nu-i puţin lucru.

- M-am gândit la asta înainte de a veni să vorbesc cu tine. Am să fac foarte multă mâncare din vreme.

- Şi cine se va ocupa de tot ceea ce nu poate fi gătit decât la momentul respectiv? Cine va servi la masă, va face ordine şi va curăţa după masă, dacă tu eşti cu noi afară?

- M-ar putea înlocui mama.

- Mama ta?

- Chiar ea. Te asigur că e o bucătăreasă excelentă.

Contrariat, Ken se ridică şi se uită pe fereastră.

- Cred că ţi-ai pus foarte bine la punct micul scenariu, Jamie, în aşteptarea momentului visat.

Roşi, dar îi replică sec:

- Ei şi? Chiar dacă ar fi aşa, trebuie să rezolvăm mai întâi problemele cele mai urgente, nu?

- Nu-i atât de simplu. Dar, să presupunem că accept. Ce cal ai lua? Pe cel al lui Clan?

- Nu, pe Rosie, evident.
- Evident!

în vocea lui Ken se simțea mânia. Entuziasmul o făcea pe Jamie să uite de prudență şi de bun-simț.

- Iapa asta n-a fost niciodată o zi întregă pe o pajişte în mijlocul unei turme.
- E obişnuită cu vitele din spațiile împrejmuite. Ai văzut şi tu asta. în plus, e inteligentă, rapidă, rezistentă. Ştiu că poate face această muncă.

- Nu ştii nimic, tot aşa cum nici eu nu ştiu. Poate să se comporte bine. Dar, la fel de bine, ne poate crea probleme. N-a fost niciodată confruntată cu o astfel de situație. Gândeşte-te puțin: va fi printre sute de animale în libertate, aduse laolaltă cu forța şi care aşteaptă prima ocazie pentru a scăpa. Intr-un asemenea vacarm, un cal neexperimentat are toate motivele să intre în panică. Ar fi o prostie din partea mea să-mi asum un asemenea risc!

- Mai ales cu mine!

- Dacă vrei.

Se înfruntau privindu-se ochi în ochi. Două caractere care se opuneau, dar se şi completau. In vocea lui Ken rezona forța bărbatului autoritar, în privirea lui Jamie scânteia siguranța propriei valori şi a capacității sale. Un fel de pas în doi, dar făcut invers.

Cu şase săptămâni în urmă, dansaseră pe o altă muzică şi descoperiseră armonia care-i unea. Din clipa aceea, stătuseră departe unul de altul, atât fizic, cât şi

psihic. Ken se întreba care sunt motivele acestei rezerve. Poate că n-ar fi trebuit să-i vorbească despre problemele lui . In mod cert nu-i plăceau bărbații care se destăinuiau atât de uşor. Totuşi, îşi dorea să-i cunoască incertitudinile, aşa cum dorea şi el să le

cunoască pe ale ei. I se părea că aceste momente în care erau deschişi unul față de celălalt îi apropiase pentru totdeauna.

Oare nu ar fi trebuit să adopte de la bun început o altă atitudine față de ea? Ar fi putut continua, ca în ziua în care o sărutase, să se comporte ca un bărbat, ca un cowboy dominator, incapabil să suporte ca o femeie să-i reziste.

Numai că nu va putea fi niciodată un astfel de bărbat. Bud îl învățase ce înseamnă respectul față de celălalt, simțul responsabilității. Din această pricină, spuse cu fermitate:

- Nu o vei călări pe Rosie.

- Un alt cal, atunci?

- Nu. în absența lui Clan, o să am destule de făcut. Va trebui să mă ocup de marcarea animalelor, nu mai vreau să te am şi pe tine în grijă.

- N-am nevoie de înger păzitor.

Se priveau unul pe celălalt cu sfidare.

- încearcă să înțelegi. O strângere a animalelor presupune existența unei echipe sudate. Dacă vreunul dintre membrii echipei dă greş, e catastrofă pentru toată lumea, iar eu nu vreau să risc nici pentru oamenii mei,

nici pentru vecinii mei. Cred că o femeie care se urcă pe un cal insuficient de bine antrenat reprezintă un risc

- Deci, să înțeleg că, după tine, trebuie să te accepți aşa cum eşti şi să nu încerci să te depăşeşti, nu?

- După strângerea vitelor, am să te las să lucrezi alături de cowboy pentru o perioadă de probă.

- Dar de aici până la. Oh, te rog! Nu poți să spui că, pe de o parte ai încredere în mine, iar pe de altă parte, să mă trimiți într-un spațiu împrejmuit în care nu mi se poate întâmpla nimic.

- Fac tot ce pot pentru a te ajuta.

- Şi asta înțelegeți tu prin a mă ajuta! Să fiu asistată, cum altfel? Te comporți aidoma tatălui meu. Ca un cowboy!

Ken rămase cu gura căscată. Ca tatăl ei. Jamie îl venera pe tatăl ei şi totuşi rostise aceste cuvinte ca pe o insultă. Incepea să înțeleagă. James Dunn o învățase tot ce trebuia să ştie despre animale, despre cai, despre viața la o fermă. Făcuse din ea un adevărat cowboy. Dar o deposedase de propria feminitate.

Iată de ce ținea morțiş să efectueze această muncă dificilă. Dacă accepta să o angajeze pentru marcare, iar arăta că are încredere în ea şi că o iubeşte.

Cum ar fi reacționat Bud dacă ar fi fost în locul lui? Dar nu conta ce ar fi făcut Bud, ci numai ce dorea el, Ken Hamilton, să facă.

- Foarte bine, spuse el, îmi asum acest risc şi îţi acord o şansă. Am să-l pun pe Josh în faţă, iar tu vei asigura spatele.

Chipul lui Jamie, care la început se luminase, deveni din nou posomorât.

- Spatele!

- Exact. E munca cea mai neplăcută, aceea pe care o face cel mai tânăr şi cel mai puţin experimentat. Dar ai de ales între asta sau nimic.

- Dar la trierea viţeilor. aş putea participa?

-Avem oameni pentru asta. Totuşi, stai liniştită, vei participa şi tu la asta. Acestea fiind spuse, nu uita că aici patronul sunt eu. Vei îndeplini ordinele mele fără a discuta, de acord?

- Bine, domnule!

Ken puse capăt întâlnirii făcând un uşor semn din cap, înainte de a se întoarce la birou. Numai de s-ar perece totul bine! îşi spuse în sinea lui, încercând să se concentreze asupra a ceea ce avea de făcut. Dacă i s-ar întâmpla ceva lui Jamie, nu şi-ar ierta-o niciodată.

A doua zi dimineaţă, toată lumea se pregătea pentru ceea ce urma să se întâmple în ziua aceea. Ken era cel care supraveghea toate operaţiunile, acordându-i o atenţie specială lui Jamie. Toată lumea

era fascinată de prezenţa ei printre cowboy. Mulţi dintre ei încercau să se apropie de ea şi s-o abordeze. In sinea lui, Ken se întreba dacă nu făcuse o imensă greşeală

permițându-i lui Jamie să facă parte din echipă.

In dimineața aceea sosise şi mama lui Jamie. Glenna Davis surprinse pe toată lumea în mod plăcut, grație competențelor ei culinare.

Pe măsură ce timpul trecea, Ken trebuia să accepte realitatea: tânăra se descurca de minune. Nu de puține ori, aduse înapoi animalele fugare la turmă, conducând-o pe Rosie cu o mână sigură şi experimentată. Micuța iapă avea toate calitățile necesare acestui gen de muncă: era rapidă, fină, rezistentă.

- Eşti o fată de isparavă, îi susură Jamie lui Rosie la ureche. Cea mai drăguță, mai inteligentă şi mai rapidă dintre toate. Nu-i aşa?

Cu nările în palma lui Jamie, Rosie trase aer în piept, ca şi cum ar fi înțeles complimentul. Jamie o mângâie pe frunte. Petrecuse una din cele mai frumoase zile din viața ei. Era epuizată, dar fericită că poate să facă ceea ce-i plăcea.

Totul mergea bine. Glenna era apreciată pentru calitățile ei culinare. Instalarea ei la Blue Creek pentru sfârşitul de săptămână nu pusese nici o problemă. Soția pastorului acceptase să aibă grijă de Hettie, ca mulțumire pentru serviciile pe care i le adusese Glenna, ocupându-se de copiii de la grădiniță.

Jamie se simțea uşurată. Nu se punea problema să-i spună lui Ken de existența lui Hettie înainte de marcarea

animalelor. De-abia reuşise să-l facă s-o accepte. Nu avea nevoie de o greutate în plus. Pe de altă parte, Glenna nu s-ar fi putut ocupa şi de Hettie, şi de bucătărie. Şi apoi, dorea ca el să-şi facă o părere cât mai exactă despre competențele ei. N-ar mai putea refuza s-o angajeze pe postul de cowboy sub pretextul că e femeie.

Mai rămânea un singur risc, dacă va afla adevărul: să-i reproşeze că-şi neglijează fiica pentru a-şi satisface ambiția personală. Părea să fi suferit foarte mult de indiferența părinților lui! Totuşi, era sigură că se afla pe drumul cel bun. Hettie va învăța cât mai repede cum să se descurce la fermă, cu cât va avea ca exemplu chiar pe mama ei. Şi apoi, Jamie ştia să fie o la fel de bună mamă pe cât de pricepută era ca fermier.

Auzi zgomot de paşi în urma ei şi se întoarse. O siluetă se întrezărea în întuneric. Inima începu să-i

bată cu putere. Va putea să-i mulțumească lui Ken pentru încrederea pe care i-o acordase şi să-i spună adevărul.

- Cum se simte Rosie?

- E în formă.

- Dar tu?

- Şi eu. Am făcut o treabă bună astăzi, nu-i aşa? întrebă ea pe un ton detaşat.

- Intr-adevăr. Tu, mai ales, ai fost formidabilă.

- Mulțumesc, Ken. M-am străduit. Doream să fii mândru de mine.

- Dar sunt, Jamie. Sunt foarte mândru de tine.

- Nici tu nu te-ai descurcat rău deloc. E foarte greu să aduni toate vitele şi, dacă operația a reuşit, e şi pentru că ai ştiut foarte bine ce trebuie să faci.

- Trebuie să-ți mărturisesc că în ultimele zile am fost foarte speriat. M-ai ajutat foarte mult să-mi depăşesc temerile.

- Cu atât mai bine. Dar reuşita ți se datorează numai şi numai ție. Ken Hamilton, dacă la început te îndoiai de competența ta, astăzi ai arătat că eşti un adevărat cowboy.

- Şi tu la fel, Jamie Dunn, murmură el.

Stătea foarte aproape de Jamie. Dintr-o dată, se aruncară unul în brațele altuia.

Buzele lui Ken erau fierbiți şi dulci. Rămaseră mult timp înlănțuiți, sub lumina lunii.

« Acum. Vorbeşte-i acum! » îşi spuse Jamie în sinea ei.

- Ken, începu ea, trebuie să-ți mărturisesc ceva.
- Ştiu, Jamie.

Indepărtându-se uşor de ea, o privi zâmbind.

- Vrei să-mi spui care e povestea pălăriei ăsteia caraghioase pe care o porți ca pe o coroană. Era a tatălui tău, nu-i aşa?
- Da. După moartea sa, ajunsesem să-l idolatrizez. Intre timp, mi-am dat seama că m-am înşelat. Era un om ca toți ceilalți, chiar dacă excela în domeniul său.
- înțeleg.

- Ken, despre altceva doream să-ți vorbesc. E vorba de.

Zgomotul unei maşini îi acoperi vocea. Jamie recunoscu imediat a cui era maşina, dar nu putu face nimic pentru a împiedica întâlnirea.

Un bărbat se îndreptă spre ei şi spuse:

- Am venit să mă pun la dispoziția dumneavoastră. L-am vizitat pe vechiul meu prieten, Clan Shelton, să văd cum se mai simte după accident şi mi-a spus că aveți nevoie de un cowboy timp de câteva zile.

- Da, aşa e, spuse Ken îndreptându-se spre el. Numele meu e Ken Hamilton şi sunt proprietarul acestei ferme.

Jamie rămase pironită locului, ținându-se cu mâna de gard pentru a nu se prăbuşi.

- Incântat. Eu sunt McSween.

Jamie gemu uşor. In clipa aceea, vizitatorul îşi întoarse privirea spre ea. Buzele I se deschiseră într-un zâmbet larg.

- Asta-i bună! strigă el. Parcă visez.
- Henry! spuse ea cu o voce stinsă.

Privirea lui Ken se plimba de la unul la altul. Ce bine-ar fi fost dacă ar fi avut timp să-i mărturisească adevărul. Ce bine ar fi fost dacă n-ar fi apărut McSween!

- Vă cunoaşteți?
- Se poate spune şi aşa, ricană McSween.
- Nu v-a spus nimic? E fosta mea soție
- Fosta dumitale soție?

- Da, fosta mea soţie.

Capitolul 9

- Trebuie să-i vorbeşti, Jamie, declară Glenna, cu un pahar de ceai rece în mână.

- Să-i vorbesc lui Henry despre Hettie, sau lui Ken despre Henry şi despre Hettie?

Jamie se simţea la capătul puterilor. Se întreba dacă, pe căldura asta îngrozitoare, va reuşi să-şi ducă până la capăt munca din acea zi, mai ales că avea o asemenea povară pe suflet.

De foarte multe ore se întreba care erau sentimentele lui Ken. Era, fără îndoială, foarte rănit. Poate chiar gelos. Şi decepţionat. Desigur, datorită divorţului, căsătoria ei cu Henry nu-l privea. Dar existenţa lui Hettie, da. Din pricina faptului că începuseră o relaţie, iar el ar putea s-o acuze de lipsă de sinceritate. Totul s-ar sfârşi între ei. Totuşi, nu putea să mai amâne această mărturisire.

- In seara asta, se termină marcarea. Fiecare se întoarce la el acasă. O să am încă o dată nevoie de tine în seara asta, mamă, după plecarea lui Henry.

- Poţi conta pe mine.

A doua zi, după încheierea operaţiunilor de marcare a animalelor, Ken dădu o petrecere. Acesta era momentul pentru Jamie de a-l aborda pe Ken pentru a-i spune ce s-a întâmplat.

- Da, am fost soția lui Henry. A fost o mare greşeală. Ține de domeniul trecutului. Pot să-ți spun că am învățat ceva din asta. In plus. am o fetiță cu el.

Lui Ken nu-i venea să-şi creadă urechilor. Rămase uluit şi de-abia reuşi să bâiguie:

- Ai o fiică? Deci, atunci când ți-am spus că ai fi o bună mamă, am fost deplasat, nu?

- Nu, deloc. A fost cel mai frumos compliment pe care l-am primit vreodată.

- Acum înțeleg semnificația scenei petrecute în oraş: bebeluşul, mama lui Jamie, masa alăturată. Era lângă tine la restaurant, nu?

- Da.

- Şi de ce nu mi-ai spus nimic?

- Pentru că nu ai mai fi avut încredere în mine. Mi-a fost şi aşa greu să te conving să mă accepți în echipa ta pentru că sunt femeie. Cum ar fi stat lucrurile, dacă ți-aş fi spus că am un copil?

Ken înțelese imediat ce voia să spună. Nu avusese încredere în ea pentru că nu avea încredere în el însuşi.

- Totuşi, nu ai spus nimic nici după ce te-am acceptat în echipă.

- Din cauza mărturisirilor pe care mi le-ai făcut despre copilăria ta. Ințelegi, nu-i aşa, că mi-a fost foarte greu să renunț la îngrijirea propriei mele fiice pentru că mă simțeam vinovată. Mi-a fost teamă că-mi vei reproşa

că mi-am abandonat fiica pentru a-mi urma propriile aspirații. Imi doream foarte mult să mă iubească pentru ceea ce sunt, pentru. mine însămi.

Toate aceste cuvinte îl făcură pe Ken să vibreze. Toată copilăria şi adolescența lui nu-şi dorise decât asta: să fie iubit pentru el însuşi. Visul lui de-o viață.

- Crezi că sunt capabil să te iubesc pentru tine însăți, pentru ceea ce ești?

Trecu o clipă cât o eternitate. Muzica şi zgomotele de la petrecere păreau că vin dintr-o altă lume. Tânăra ezită înainte de a se hotărî să-i dea un răspuns.

- Nu ştiu, Ken. M-am mai înşelat o dată, prefer. O să plec. Am să plec în căutarea lui Henry, pentru că are dreptul să-şi cunoască fiica.

Jamie credea, într-adevăr, că Henry putea fi un foarte bun tată, tot aşa cum ea se străduia să fie o bună mamă.

- Mi-am făcut bagajele. Când mă voi întoarce, o să discutăm despre noi doi.

Ken nu o mai lăsă să continue şi o sărută pătimaş. Jamie se desprinse cu greutate de el şi se îndreptă spre ieşire. Spre marea mirare a tuturor, Henry venise la petrecere, deşi nu fusese invitat. Când îl zări, Jamie se duse la el şi-i spuse:

- Vino, Henry! Vreau să-ți prezint pe cineva.

Chiar în clipa aceea, Glenna îşi făcu apariția ținând în brațe un ghemotoc. Era Hettie, care se uita curioasă în

jur. Când o văzu pe mama ei, începu să-i zâmbească şi să gângurească.

- Ea e Hettie, fetiţa noastră.
- Fetiţa noastră? bâigui el. Credeam că.

Toată impetuozitatea lui se topi ca un balon de săpun. Ca de atâtea alte ori, arăta că e incapabil să-şi asume responsabilităţi. La rândul ei, Jamie îşi dădu seama că nu-i va da niciodată copilul spre îngrijire. Putea să vină să-l vadă când dorea. Atâta tot.

Jamie nici nu se mai uită la el şi se întoarse spre Ken. Cuprins de emoţie, acesta îi declară:

- O putem creşte la ferma noastră, nu-i aşa?
- Ferma noastră?
- Da, Jamie. Nu sunt tatăl copilului tău, dar cred că mă pot ocupa de educaţia lui.

După care spuse cu acea siguranţă a adevăraţilor cowboy:

- Jamie Dunn, o să ne căsătorim şi o să trăim la Blue Creek.
- Bine, domnule, spuse ea, de-abia stăpânindu-şi lacrimile de bucurie.

După ce o luă pe Hettie în braţe, Ken o învălui pe Jamie cu braţul rămas liber şi începu să danseze cu ele pe ritmul unei muzici îndepărtate.

- Ce imbecil, acest McSween! Să renunţe la voi. Jamie, trebuie să-ţi mai fac o mărturisire, adăugă el pe

un ton serios.

Jamie se uită la el cu nelinişte.

- Te iubesc, Jamie Dunn!

Aceasta răsuflă uşurată.

- Te iubesc, Ken Hamilton! Şi sunt atât de fericită. Mai târziu, Hettie va putea să spună oricui: „Tatăl meu e un adevărat cowboy!“

- Ba nu, va spune: „Părinţii mei sunt adevăraţi cowboy!“

Muzica se oprise. Toţi trei înlănţuiţi, continuau să se legene pe ritmul fericirii lor, într-un dans al iubirii fără de sfârşit.

Sfârşit